

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1TdoV/10/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015898700
Dátum vydania rozhodnutia: 12.07.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Libor Duľa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9015898700.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Krajčoviča, JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Daniela Hudáka, v trestnej veci obvineného Ing. P. R., pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov - ďalej len „Tr. zák.“) a iné, prerokoval na verejnom zasadnutí 12. júla 2016 v Bratislave dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2014, sp. zn. 1 To 12/2014 a podľa § 386 ods. 1, 2 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku takto

rozhodol:

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2014, sp. zn. 1 To 12/2014, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 258 ods. 1 písm. d), § 226 písm. b) Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov)

v prospech obvineného Ing. P. R..

Napadnutý rozsudok **s a z r u š u j e**.

Z r u š u j ú sa aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby trestnú vec obvineného Ing. P. R. v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej len súd prvého stupňa) rozsudkom z 10. júna 2013, sp. zn. 2T/2/2005, uznal obvineného Ing. P. R. (ďalej len obvinený) za vinného v bode I. výroku z trestného činu

sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c) Tr. zák., v bodoch II.A až II.E výroku z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a v bode III. výroku z trestného činu zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

I. ako konateľ obchodnej spoločnosti E., spol. s r.o., C. (ďalej len „E.“) v rozpore s jeho povinnosťami vykonávať pôsobnosť konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami tejto obchodnej spoločnosti a nerešpektujúc obmedzenie jeho konateľského oprávnenia vyplývajúce z notárskej zápisnice spisanej 23. septembra 1993 JUDr. V. G., notárom v J. pod č. Y, Y, dal na úkor obchodnej spoločnosti E. v presne nezistenej dobe v rokoch 1998 a 1999, najneskôr však do 1. septembra 1999, vo výrobných priestoroch tejto obchodnej spoločnosti zo súčiastok a ďalšieho materiálu patriaceho tejto obchodnej spoločnosti vyrobiť stroje na výrobu plastových okien a to univerzálnu dvojité pílú ZV 12 v hodnote 170.025,- Sk, pílú na rezanie zasklievacích list GZP v hodnote 156.932,- Sk, kopírovaciu frézu COPY B v hodnote 177.670,- Sk, naklápací stôl KT v hodnote 20.778,- Sk, jednohlavovú zváračku CR 80/1 v hodnote 122.727,- Sk, frézu na čistenie rohov BF/H v hodnote 60.160,- Sk, frézu na priečky TPF/H v hodnote 110.005,- Sk, zasklievací lis PCL v hodnote 117.613,- Sk, frézu na odvodňovacie drážky SQ3 v hodnote 85.977,- Sk, 3 ks prepravných vozíkov PK v hodnote 52.897,- Sk a 3 ks prepravných vozíkov RK v hodnote 43.747,- Sk, ktoré dal následne previezť do prevádzkarne svojej dcéry na C. ul. č. XXX v C., ktorá od 4. novembra 1998 podnikala pod obchodným menom Ing. P. S. - A. v oblasti výroby okien z plastov a ktorá uvedené stroje používala ako vlastné, čím obchodnej spoločnosti E. spôsobil škodu vo výške 1.118.531,- Sk (37.128,43 eur),

II. ako konateľ obchodnej spoločnosti E. v rozpore s jeho povinnosťami vykonávať pôsobnosť konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami tejto obchodnej spoločnosti a nerešpektujúc obmedzenie jeho konateľského oprávnenia vyplývajúce z notárskej zápisnice spisanej 23. septembra 1993 JUDr. V. G., notárom v J. pod č. Y, Y, v období od 4. augusta 2000 do 5. septembra 2000 v C. predal a inak odstránil takmer všetok hnutel'ny majetok obchodnej spoločnosti E., čím jej znemožnil pokračovať v predmete jej podnikania a to tak, že

4. augusta 2000 ako konateľ obchodnej spoločnosti E. uzavrel kúpnu zmluvu o prevode hnutel'nej veci, na základe ktorej predal svojmu známemu N. C. za 8.340,- Sk stroje a strojné zariadenia patriace obchodnej spoločnosti E. a to hydraulické nožnice LVD HSL 31/6 3,5 v hodnote 170.622,- Sk, hydraulický ohýbací lis LVD PPBL 100/30 v hodnote 236.246,- Sk, zvárací automat UNI Mig 400S v hodnote 33.212,- Sk, frézu Dahlin MCV 1200 v hodnote 1.064.656,-Sk, vyvrtávaciu frézu UNION BFT 80/3 v hodnote 262.495,- Sk, vyvrtávaciu frézu YAM HSMC 650 v hodnote 1.421.329,- Sk, frézu Dahlin MCV 1350 v hodnote 1.064.656,- Sk, frézu Glória 20-40 CNC v hodnote 354.368,- Sk, pásovú pílú H400 v hodnote 84.748,- Sk, tvrdomer RB-1 v hodnote 37.319,- Sk, 3 ks plynových fliaš 30 kg v hodnote 3.102,- Sk, frézu Dahlin MCV 1020 v hodnote 1.064.656,- Sk a excentrický lis R.2 v hodnote 4.305,- Sk s tým, že tieto mali podľa čl. I zmluvy pôvodne prejsť do vlastníctva obžalovaného pri ukončení jeho činnosti pre obchodnú spoločnosť E., pričom napokon tieto boli následne prevezené do objektu na C. ul. č. XXXX/XX v C. a od 25. októbra 2000 ich v rámci predmetu svojej činnosti používala obchodná spoločnosť A. s. r. o. C. (ďalej len „A.“), spoločníčkou a konateľkou, ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného A. R. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, čím takto obchodnej spoločnosti E. spôsobil škodu vo výške 5.793.374,- Sk (192.304,79 eur),

14. augusta 2000 ako konateľ obchodnej spoločnosti E. uzavrel kúpnu zmluvu o prevode hnutel'nej veci, na základe ktorej predal svojmu známemu C. Z. za 18.000,- Sk osobné motorové vozidlo zn. Ford Siera 2,3 D GL, č. motora R. XXXXX/XX, č. karosérie U. XXXXX/XX, ŠPZ J. XX-XX, v hodnote 58.896,- Sk, pričom v skutočnosti toto bolo prevezené do objektu na C. ul. č. XXXX/XX v C., ktorý od 25. októbra 2000 v rámci predmetu svojej činnosti využívala obchodná spoločnosť A., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného A. R. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, a v ktorom boli nájdené rôzne súčasti tohto vozidla, čím takto obchodnej spoločnosti E. spôsobil škodu vo výške 40.896,- Sk (1.357,50 eur),

14. augusta 2000 ako konateľ obchodnej spoločnosti E. uzavrel kúpnu zmluvu o prevode hnutel'nej veci, na základe ktorej predal svojmu známemu L. S. podnikajúcemu pod obchodným menom L. S. C. C. za

98.400,- Sk nákladné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz DI, č. motora XXXXXXXXXXXXXXX/XX, č. karosérie U./XX, ŠPZ J. XX-XX, v hodnote 289.181,- Sk, pričom v skutočnosti toto od 25. októbra 2000 v rámci predmetu svojej činnosti používala obchodná spoločnosť A., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného A. R. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, čím takto obchodnej spoločnosti E. spôsobil škodu vo výške 190.781,- Sk (6.332,77 eur),

21. augusta 2000 ako konateľ obchodnej spoločnosti E. uzavrel kúpnu zmluvu o prevode hnutelnej veci, na základe ktorej predal svojmu synovi B. R. podnikajúcemu pod obchodným menom B. R. - B. S. za 16.854,- Sk liatinové a hliníkové odliatky na výrobu strojov, hliníkové topné telesá, elektromotory, elektrické vodiče, ložiská, pneumatické valce, šnekové prevodovky, plechy a výpalky, elektročasti, farbu, tmel, zvyšky častí a súčastí strojov, pracovné nástroje, náradie a montážny materiál v celkovej hodnote 6.372.306,- Sk a to konkrétne predný stôl Q4 - odliatky - 96 ks v hodnote 94.656,- Sk, vrchný stôl Q4 - 120 ks v hodnote 94.920,- Sk, spodný stôl Q4 - 34 ks v hodnote 36.210,- Sk, časť vozíka Q4 - 55 ks v hodnote 126.665,- Sk, horný stôl SHCR - odliatky - 26 ks v hodnote 98.904,- Sk, spodný stôl SHCR - 30 ks v hodnote 133.440,- Sk, držiak valca SHCR - 29 ks v hodnote 53.505,- Sk, odliatky MAR - spodný stôl - 25 ks v hodnote 172.625,- Sk, horný stôl predný - 28 ks v hodnote 54.124,- Sk, horný stôl zadný - 28 ks v hodnote 71.652,- Sk, stôl spodný zadný - 105 ks v hodnote 138.390,- Sk, držiak valca MAR predný - 48 ks v hodnote 47.568,- Sk, držiak valca MAR zadný - 98 ks v hodnote 84.672,- Sk, horný stôl predný CR 80 - 26 ks v hodnote 52.754,- Sk, horný stôl zadný - 30 ks v hodnote 76.530,- Sk, spodný stôl zadný - 52 ks v hodnote 116.480,- Sk, držiak valca CR 80 - 33 ks v hodnote 60.885,- Sk, vrchný stôl predný - 2 ks v hodnote 4.058,- Sk, spodný stôl predný - 50 ks v hodnote 77.450,- Sk, hlava CR 80 - 24 ks v hodnote 112.008,- Sk, príruby na stroj ZV12 - 47 ks v hodnote 188.235,- Sk, vedenie ZV12 - 25 ks v hodnote 64.375,- Sk, predný stôl ZV12 - 23 ks v hodnote 133.975,- Sk, spodný stôl ZV12 - 16 ks v hodnote 93.200,- Sk, vedenie na frézovací stroj TPF - 31 ks v hodnote 38.564,- Sk, COPY + B frézovací a vrtací stroj - 1 ks v hodnote 2.319,- Sk, odliatok COPY + B - časť posuvného stola - 10 ks v hodnote 48.130,- Sk, odliatok na pílu DVE - vedenie - 50 ks v hodnote 26.900,- Sk, držiak motora DVE - 64 ks v hodnote 33.728,- Sk, držiak motora GZP - odliatky - 24 ks v hodnote 35.280,- Sk, vedenie GZP - 18 ks v hodnote 29.178,- Sk, spodný stôl na RTT odliatky - 18 ks v hodnote 47.430,- Sk, prevodovka MVF49 - 28 ks v hodnote 132.804,- Sk, PV A-D-O-00-0 40/125 - 2 ks v hodnote 4.168,- Sk, PV A-D-O-00-0 25/25 - 13 ks v hodnote 11.245,- Sk, PV A-D-O-00-0 25/250 - 1 ks v hodnote 1.321,- Sk, PV A-D-O-00-0 40/200 - 2 ks v hodnote 5.014,- Sk, PV A-D-O-00-0 50/200 - 2 ks v hodnote 5.418,- Sk, PV A-D-O-00-0 63/150 - 2 ks v hodnote 6.844,- Sk, PV A-D-O-00-0 80/200 - 13 ks v hodnote 44.486,- Sk, PV A-D-O-HY10 + SU-o 40/50 - 6 ks v hodnote 17.970,- Sk, PV A-D-O-MAE-o 25/100 - 14 ks v hodnote 17.780,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 25/250 - 21 ks v hodnote 27.741,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 25/50 - 7 ks v hodnote 7-931,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 25/80 - 11 ks v hodnote 130.46,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 40/123.5 - 1 ks v hodnote 2.084,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 40/250 - 1 ks v hodnote 2.467,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 40/400 - 2 ks v hodnote 5.124,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 50/100 - 11 ks v hodnote 28.116,- Sk, PVA-D-O-MAE-O 50/250 - 3 ks v hodnote 8.799,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 63/200 - 4 ks v hodnote 13.688,- Sk, PV A-D-O-MAE-O + HY10 50/200 - 1 ks v hodnote 4.179,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 400/200 - 7 ks v hodnote 17.549,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 40/250 - 4 ks v hodnote 9.868,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 50/200 - 1 ks v hodnote 2.709,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/50 - 13 ks v hodnote 22.087,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 63/39 - 20 ks v hodnote 70.280,- Sk, PV B-D-O-00-0 32/200 - 1 ks v hodnote 1.950,- Sk, PV B-D-O-OO-O 50/100 - 1 ks v hodnote 2.891,- Sk, PV B-D-O-MAE + SU 63/35 - 2 ks v hodnote 6.876,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/100 - 19 ks v hodnote 33.782,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/160 - 3 ks v hodnote 5.652,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/200 - 8 ks v hodnote 15.600,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/25 - 18 ks v hodnote 30.582,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/250 - 1ks v hodnote 2.390,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/300 - 16 ks v hodnote 29.904,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/400 - 12 ks v hodnote 28.644,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/50 - 11 ks v hodnote 18.689,- Sk, PVB-D-O-MAE-O 40/100 - 14 ks v hodnote 29.120,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 40/125 - 1 ks v hodnote 2.482,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 40/125 - 7 ks v hodnote 17.374,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 40/160 - 14 ks v hodnote 30.422,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 50/100 - 11 ks v hodnote 37.246,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 63/160 - 4 ks v hodnote 13.200,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 63/200 - 15 ks v hodnote 51.015,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 63/80 - 3 ks v hodnote 10.530,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 80/05 - 1 ks v hodnote 3.431,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O

32/100 - 18 ks v hodnote 32.004,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/350 - 1 ks v hodnote 2.554,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/380 - 1 ks v hodnote 2.554,-Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/400 - 11 ks v hodnote 26.257,- Sk, PV BOSCH fi 40 H30 - 8 ks v hodnote 12.096,- Sk, PV BOSCH fi 40 H40 - 4 ks v hodnote 5.392,- Sk, PV BOSCH fi 20 H4 - 18 ks v hodnote 10.710,- Sk, PV FESTO ADV-50-10-A - 1 ks v hodnote 1.409,- Sk, PV FESTO fi 50 H10 - 2 ks v hodnote 2.818,- Sk, PV FESTO fi 80 H10 - 3 ks v hodnote 7.797,- Sk, PV GPA 417310-0100 - 5 ks v hodnote 27.275,-Sk, PV GPS 417301-0200 - 4 ks v hodnote 21.820,- Sk, PV HMN-200-1 - 1 ks v hodnote 9.119,- Sk, PV PA-D-O-MAE-O 40/200 - 1 ks v hodnote 2.141,- Sk, PV PA-D-O-MAE-O 63/160 - 1 ks v hodnote 3.455,- Sk, PV REXROTH 521700 1020 - 1 ks v hodnote 882,- Sk, fréma zo stroja SQ3 - 1 ks v hodnote 16.380,- Sk, hlava MAR/70% - 4 ks v hodnote 238.360,- Sk, lak SOENENS 4,5 kg - 54 ks v hodnote 38.880,- Sk, tmel 2 kg balenie - 28 ks v hodnote 4.480,- Sk, rozvodné skrine - 12 ks v hodnote 11.016,- Sk, noha na stroj Fabris - 4 ks v hodnote 33.680,- Sk, noha na dopravu k OMGA - 10 ks v hodnote 7.380,- Sk, držiak „A" na GZP s pravítkom - 28 ks v hodnote 14.980,- Sk, kryty na ZV12 - 19 ks v hodnote 11.780,- Sk, rozvádzacia skriňa na Q4 - 10 ks v hodnote 9.180,- Sk, hliníkový plocháč - 137 ks v hodnote 8.083,- Sk, bežce na ZV12 - 208 ks v hodnote 118.768,- Sk, bežce na ZV12 s rukoväťou - 9 ks v hodnote 5.931,- Sk, kalené tyče - 131 ks v hodnote 268.681,- Sk, držiak pneumatiky BFP CMC - 8 ks v hodnote 3.400,- Sk, kryt na hlavu zväračky MAR - 2 ks v hodnote 3.100,- Sk, kryt na hlavu zväračky MAR nedokončený - 16 ks v hodnote 19.840,- Sk, kryt na hlavu zväračky MAR dokončený so zámkom - 4 ks v hodnote 6.840,- Sk, vrchné kryty na ZV12 - 13 ks v hodnote 4.550,- Sk, kryt na SHCR predný Soenen - 1 ks v hodnote 160,- Sk, kryt na SHCR bočný - 2 ks v hodnote 300,- Sk, kryt s označením Soenen - 3 ks v hodnote 375,- Sk, stolovej vŕtačky zn. Moteur Broche Vitesses v hodnote 625,- Sk, stĺpovej vŕtačky šedej farby zn. Rexon typ RDM - 180A v hodnote 2.450,- Sk, rezacej brúsky - rozbrusovačky veľkej v hodnote 3.658,- Sk, vysokozdvížneho vozíka Toyota v hodnote 65.774,- Sk, dvojstolovej vŕtačky SOWMW, typ KM R 132 v hodnote 13.176,- Sk, ručnej píly na plast OMGA v hodnote 194.901,- Sk, pásovej brúsky BSM 150 v hodnote 11.863,- Sk, kotúčovej píly na kov FABRIS v hodnote 13.302,- Sk, odhľovacej frézy so stolom ONCA v hodnote 3.025,- Sk, priemyselného vysávača MUNSTER v hodnote 4.599,- Sk, pákových ručných nožníc 1BR4 v hodnote 983,- Sk, ručnej uhlovej brúsky METABO 250 v hodnote 2.273,- Sk, zväracieho traťa zn. SEAK v hodnote 10.513,- Sk, zväracej masky s príslušenstvom zn. Speed APC-V - 2 ks v hodnote 11.481,- Sk, umývacieho zariadenia typ WAP v hodnote 23.574,- Sk, kompresora DDR typ A2V1-52-10-GERB v hodnote 6.250,- Sk, plynovej ocelevej fľaše 30 kg v hodnote 1.034,- Sk, závitových čelustí Ridgit R200 v hodnote 3.300,- Sk, pájkovacích zariadení v hodnote 4.455,- Sk, motorovej píly HUSQUARNA H55 v hodnote 9.136,- Sk, príklepovej vŕtačky s príslušenstvom BOSCH v hodnote 1.360,- Sk, rozbrusovačky Hilti WS 25 v hodnote 5.358,- Sk, vŕtačky METABO v hodnote 2.278,- Sk, sady ručného náradia 205S v hodnote 684,- Sk, zvarovne DVE - 22 ks v hodnote 99.088,- Sk, vozíka CR80 - odliatku - 9 ks v hodnote 18.792,- Sk, hlavy CR80 - 3 ks v hodnote 24.033,- Sk, topných telies CR80 - 7 ks v hodnote 11.270,- Sk, topných telies MAR - 48 ks v hodnote 78.000,- Sk, topných telies Q6 - 21 ks v hodnote 29.337,- Sk, topných telies SHCR - 5 ks v hodnote 8.290,- Sk, topných telies CR80 - symetrických - 9 ks v hodnote 24.984,- Sk, topných telies CR80 - 20 ks v hodnote 32.200,- Sk, topných telies symetrických CR80 - 3 ks v hodnote 8.328,- Sk, topných telies RTT - 1 ks v hodnote 2.683,- Sk, zariadenia na ohýbanie topných telies - 1 ks v hodnote 1.149,-Sk, elektromotora výr. č. K21R8062 - 1 ks v hodnote 7.232,- Sk, vodiča hrúbky 1,5 mm² (2 x 100 bm) - 2 ks v hodnote 2.196,- Sk, vodiča hrúbky 0,75 mm² - 52 ks v hodnote 24.804,- Sk, vodiča hrúbky 0,75 mm² - 4 ks v hodnote 1.908,- Sk, stola SHCR spodného - 1 ks v hodnote 4.448,- Sk, stola SHCR horného - 1 ks v hodnote 3.804,- Sk, držiaka valcov SH CR - 1 ks v hodnote 1.391,- Sk, tvrdokovového pása - 2 ks v hodnote 120,- Sk, metra na frému dĺžky 270 cm - 1 ks v hodnote 250,- Sk, metra na frému dĺžky 277 cm - 3 ks v hodnote 750,- Sk, topných telies na CR80 - 25 ks v hodnote 40.250,- Sk, topných telies na SR80 - 2 ks v hodnote 3.220,- Sk, topných telies asymetrických - 10 ks v hodnote 16.100,- Sk, topných telies symetrických - 2 ks v hodnote 5.552,- Sk, topných telies asymetrických - 1 ks v hodnote 1.610,- Sk, topných telies na Q4 - 4 ks v hodnote 6.500,- SK, topných telies na MAR - 14 ks v hodnote 22.750,- Sk, pneumatického valca Sepmres ADOMAE + SU-O-80/50 - 9 ks v hodnote 31.419,- Sk, pneumatického valca SEMPRES ADO-O-O-0 100/200 - 10 ks v hodnote 51.040,- Sk, lineárnych ložísk KH 40/60 - 108 ks v hodnote 44.280,-Sk, zvarov na SHCL valcov ADOMAE-O-25/100 - 6 ks v hodnote 20.562,- Sk, odliatkov na doraz SHCR - 4 ks v hodnote 1.232,- Sk, vodiacich tyčí na doraz

SHCR -8 ks v hodnote 728,- Sk, skrutiek M6 + šesťhran - nadstavec - 4 ks v hodnote 60,- Sk, pneuvalca ADO-O-O-25/25 SHCR - 9 ks v hodnote 24.345,- Sk, vodiacich tyčí na Q4 s držiakom - 2 ks v hodnote 506,- Sk, odliatku na Q4 na držiak topné telesá - 1 ks v hodnote 520,- Sk, pneumatických rozvodiek vzduchu Y - 18 ks v hodnote 756,- Sk, pneumatických rozvodiek vzduchu T - 17 ks v hodnote 935,- Sk, kolienok 1/4" - 17 ks v hodnote 561,- Sk, kolienok W - 45 ks v hodnote 1.485,- Sk, prípojnice rovnej 3/8" - 19 ks v hodnote 665,- Sk, zámkov na el. skrine komplet - 27 ks v hodnote 4.320,-Sk, redukcie s priemerom 6 na 4 - 9 ks v hodnote 369,- Sk, prípojnice rovnej 1/4" - 71 ks v hodnote 2.272,- Sk, zátky 1/4 - 30 ks v hodnote 960,- Sk, zátky 3/4 - 9 ks v hodnote 315,- Sk, prípojnice SNR 3/8 - 24 ks v hodnote 744,- Sk, kolienok 3/4 - 1 ks v hodnote 37,- Sk, prípojnice SNR 3/4 - 6 ks v hodnote 198,- Sk, pneumatické rozvodky vzduchu Y - 27 ks v hodnote 1.134,- Sk, prípojnice rovnej 1/4 - 73 ks v hodnote 2.336,- Sk, redukcie 1/4 na 3/8 - 9 ks v hodnote 513,- Sk, škrtičov 3/8 - 16 ks v hodnote 528,- Sk, kolienok 1/2" - 9 ks v hodnote 306,- Sk, redukcie 1/4 na 3/4 - 15 ks v hodnote 705,- Sk, spojky 1/4 - 9 ks v hodnote 288,- Sk, škrtičov s kolienkami a prípojnícami - 3 ks v hodnote 90,- Sk, prípojky 1/2" v tvare T - 9 ks v hodnote 459,- Sk, prípojky 1/4" v tvare T - 9 ks v hodnote 324,- Sk, kolienok 1/4 - 20 ks v hodnote 600,- Sk, pneumatického valca ADO MAE-O 50/80- 4 ks v hodnote 6.240,- Sk, PV ADO MAE O 40/400 GZP - 1 ks v hodnote 1.414,- Sk, PV ADO MAE O 50/100 - 1 ks v hodnote 2.891,- Sk, PV ADO MAE O 40/200 - 1 ks v hodnote 2.507,- Sk, PV ADO-O-O-O-80/200 MAR - 6 ks v hodnote 12.504,- Sk, PV BDO MAE O 63/200 Q4 - 5 ks v hodnote 23.705,- Sk, vzduchového valca na COPY + B - 1 ks v hodnote 2.315,- Sk, PV BDO MAE O 32/400 - 1 ks v hodnote 2.387,- Sk, PV BDO MAE O 32/300 Q4 - 4 ks v hodnote 7.404,- Sk, PV tlmiaci 25/80 - 1 ks v hodnote 1.442,- Sk, PV BDO MAE + SU - 2 ks v hodnote 4.064,- Sk, PV ADO O-O-O 25/25 - 3 ks v hodnote 2.472,- Sk, PV BDO MAE-O-40/160 - 1 ks v hodnote 2.173,- Sk, PV BDO MAE-O-40/125 - 1 ks v hodnote 2.120,- Sk, PV BDO MAE + SU-O-32/400 - 1 ks v hodnote 2.032,- Sk, PV BDO MAE + SU-0 32/50 - 1 ks v hodnote 1.699,- Sk, PV BDO MAE-O-32/160 - 1 ks v hodnote 1.884,- Sk, PV BDO MAE + SU-O-32/300 - 1 ks v hodnote 1.850,- Sk, V BDO MAE-O-32/25 na Q4 - 2 ks v hodnote 3.398,- Sk, PV BDO OO-O-32/100 - 1 ks v hodnote 1.442,- Sk, PV BDO MAE-O-50/100 - 2 ks v hodnote 4.160,- Sk, PV BDO MAE-O-40/100 - 2 ks v hodnote 4.160,- Sk, PV REXROTH - 1 ks v hodnote 930,- Sk, PV BDO MAE-O-40/200 - 1 ks v hodnote 2.507,- Sk, PV BDO-OO-O-32/200 - 1 ks v hodnote 1.950,- Sk, PV BDO MAE + SU 63/39 na SQ4 - 7 ks v hodnote 24.598,- Sk, PV BDO MAE-O 32/50 - 1 ks v hodnote 1.699,- Sk, PV BDO MAE-O-32/100 - 1 ks v hodnote 1.778,- Sk, vzduchového valca BOSCH priemer 20/4 - 23 ks v hodnote 13.685,- Sk, vzduchového SPERRIVICKERS - 4 ks v hodnote 2.360,- Sk, PV BOSCH H 32/40 - 4 ks v hodnote 3-944,- Sk, PV BOSCH H 40/30 - 1 ks v hodnote 1.291,- Sk, PV H 20/40 - 1 ks v hodnote 1.205,- Sk, PV H 10/50 - 2 ks v hodnote 2.818,- Sk, PV H 25/63 - 5 ks v hodnote 7.780,- Sk, PV Festo ADV-63 25-A - 1 ks; v hodnote 1.556,- Sk, PV Festo DSR-16-180-P - 2 ks v hodnote 1.972,- Sk, PV BOSCH HI0- 9 ks v hodnote 10.251,- Sk, PV Parker PiC-S - 3 ks v hodnote 3.129,-Sk, PV Rexroth Mecman - 1 ks v hodnote 723,- Sk, PV Sempres PA-D-O-MAE - 1 ks v hodnote 2.141,- Sk, PV Sempres ADO MAE COPY - 1 ks v hodnote 2.552,- Sk, PV ADO MAE-O-50/200 - 1 ks v hodnote 2.673,- Sk, PV ADO MAE + HY-0 + SU 40/50 - 1 ks v hodnote 1.699,- Sk, PV ADO MAE-O-63/200 - 1 ks v hodnote 3.366,- SK, PV BDO MAE + SU-O-32/80 - 2 ks v hodnote 3.556,- Sk, PV ADO MAE-O-25/100 MAR - 1 ks v hodnote 1.210,- Sk, PV ADO MAE-O-25/80 na SQ3 - 1 ks v hodnote 1.275,-Sk, PV BDO-OO-O-32/100 - 1 ks v hodnote 1.778,- Sk, elektromotory 0,25 KW zn.VEM - 7 ks v hodnote 26.453,- Sk, elektromotorov 0,37 KW zn. VEM - 4 ks v hodnote 14.328,- Sk, elektromotory 1,5 KW zn. VEM - 16 ks v hodnote 94.400,- Sk, elektromotorov 1,1 KW zn. VEM - 21 ks v hodnote 111.678,- Sk, elektromotorov s prevodkou 1,1 KW VEM - 1 ks v hodnote 8.459,- Sk, elektromotorov 0,75 KW VEM - 7 ks v hodnote 34.629,- Sk, elektromotorov 1,1/1,3 KW - 1 ks v hodnote 5.903,- Sk, elektromotorov 2,2 KW - 1 ks v hodnote 7.464,- Sk, prevodoviek MVF44F1 - 9 ks v hodnote 28.269,- Sk, prevodoviek MVF30F1 - 4 ks v hodnote 10.964,- Sk, prevodoviek MVF49/9 - 1 ks v hodnote 4.390,- Sk, prevodoviek 49 - 1 ks v hodnote 4.390,- Sk, prevodoviek 49F - 1 ks v hodnote 4.390,- Sk, kufríka s náradím - 1 ks v hodnote 4.153,- Sk, pneumatického valca bez označenia (Belgicko) - 1 ks v hodnote 43.162,- Sk, pneumatického valca s dôrazom - 1 ks v hodnote 1.233,- Sk, PV s dôrazom priemerom 50/100 - 1 ks v hodnote 2.565,- Sk, PV priemer 50/200 - 1 ks v hodnote 2.709,- Sk, PV priemer 50/100 - 6 ks v hodnote 15.390,- Sk, odporového drôtu do topného telesa MAR - 2 ks v hodnote 544,- Sk, odporového drôtu do topného telesa Q6 - 1 ks v hodnote 272,- Sk, PV priemer 50/100 - 2 ks v

hodnote 5.130,- Sk, tvrdokovového pásu 4 m - 4 ks v hodnote 480,- Sk, tvrdokovového pásu 4 m - 1 ks v hodnote 120,- Sk, PV priemer 50/100 - 4 ks v hodnote 10.260,- Sk, zvárackej hlavy MAR (vzor) - 1 ks v hodnote 21.280,- Sk, zvárackej hlavy oceľ CR80 (zlož.) - 1 ks v hodnote 38.897,- Sk, odliatku hláv oceľ CR80 - 1 ks v hodnote 7.450,-Sk, držiaka valca odliatok CR80 - 1 ks v hodnote 2.700,- Sk, zadného stola spodného - odliatok - 1 ks v hodnote 3.856,- Sk, predného stola spodného - odliatok - 1 ks v hodnote 2.737,- Sk, topného telesa CR80 - 1 ks v hodnote 5.092,- Sk, hliníkového odliatku horného stola predného - 1 ks v hodnote 3.606,- Sk, noža chrómovaného CR80 - 8 ks v hodnote 6.064,- Sk, odliatku na držiak vedenia - 2 ks v hodnote 895,-Sk, stĺpika priemer 40 - 2 ks v hodnote 422,- Sk, vedenia zvislého - 2 ks v hodnote 700,- Sk, vodiacej tyče na topné teleso - 1 ks v hodnote 300,- Sk, vedenia vodorovného - 2 ks v hodnote 580,- Sk, hliníkového dôrazu - 1 ks v hodnote 402,- Sk, oceľového dôrazu - 1 ks v hodnote 318,- Sk, kalených tyčí priemer 20 - 2 ks v hodnote 309,- Sk, excentera veľkého - 2 ks v hodnote 328,- Sk, excentera malého -2 ks v hodnote 328,- Sk, excentera stredného - 2 ks v hodnote 328,- Sk, držiaka ložiska - 1 ks v hodnote 112,- Sk, hliníkového dôrazu - 1 ks v hodnote 702,- Sk, nátrubka na piesticu - 2 ks v hodnote 159,- Sk, držiaka na trúbku - 3 ks v hodnote 183,- Sk, hliníkového odliatku na topné teleso - 1 ks v hodnote 900,- Sk, hliníkového puzdra na TS - 2 ks v hodnote 175,- Sk, dôrazu nekompletného - 1 ks v hodnote 287,- Sk, zadnej dorazovej matice - 1 ks v hodnote 155,- Sk, prednej dorazovej matice - 1 ks v hodnote 160,- Sk, nerezového krytu predného - 1 ks v hodnote 58,- Sk, nerezového krytu zadného - 1 ks v hodnote 65,- Sk, šesťhranu - 1 ks v hodnote 75,- Sk, držiaka vodička na TS - 1 ks v hodnote 900,- Sk, držiakov bočných - 2 ks v hodnote 95,- Sk, dôrazov spodných - 1 ks v hodnote 450,- Sk, dôrazu - 1 ks v hodnote 235,- Sk, nastavcov dôrazov - 2 ks v hodnote 112,- Sk, napínakov na valce - 2 ks v hodnote 82,- Sk, matice so skrutkou + puzdrom - 1 ks v hodnote 86,- Sk, podložiek 8/4-13 ks v hodnote 3,- Sk, zvárackej hlavy MAR nekompletnej - 2 ks v hodnote 85.120,- Sk, odliatkov na stroj Q4, stôl horný - 2 ks v hodnote 1.582,- Sk, dopravníkového pásu šírky 2 m - 1 ks v hodnote 15.706,- Sk, zváracích hláv na stroj MAR 50 % - 2 ks v hodnote 85.120,- Sk, zváracieho stroja Q4 - hlava - 1 ks v hodnote 31.390,- Sk, držiakov valcov CR80 - 5 ks v hodnote 9.225,- Sk, odliatkov spodných stolov MAR -2 ks v hodnote 2.636,- Sk, zvarencov otočných hláv DVE - 6 ks v hodnote 19.872,- Sk, teflónovej fólie na SPIEGEL - 1 ks v hodnote 114,- Sk, káblového vodiča priemer 2,5 mm² - 3 ks v hodnote 1.553,- Sk, káblového vodiča priemer 1 x 2,5 mm² - 4 ks v hodnote 2.070,- Sk, hliníkového dôrazu na SHCR - 18 ks v hodnote 5.526,- Sk, ktoré boli následne v dobe od 21. augusta do 5. septembra 2000 prevezené do objektov na C. ul. č. XXXX/XX v C. a na L. ul. č. XX v J., pričom od 25. októbra 2000 tieto hnutelné veci v rámci predmetu svojej činnosti v skutočnosti používala obchodná spoločnosť A., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného A. R. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, čím takto obchodnej spoločnosti E. spôsobil škodu vo výške 6.355.452,- Sk (210.962,36 eur),

v dobe od 25. augusta do 5. septembra 2000 dal zamestnancom obchodnej spoločnosti E. pokyn vyviezť z jej priestorov do objektu na C. ul. č. XXXX/XX v C. tri stroje v nedokončenom stave a to konkrétne frézu na odvodňovacie drážky SQ3 zhotovenú na 85% v hodnote 77.350,- Sk, univerzálny zvárací stroj CR 80/3 zhotovený na 80% v hodnote 244.800,- Sk a univerzálny zvárací stroj CR 80/4 zhotovený na 90% v hodnote 289.800,- Sk, ktoré sa po ich skompletizovaní a prestriekaní snažila obchodná spoločnosť A., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného A. R. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, v januári 2001 predatť ako vlastné pod označením SOD3, ZZP3 a ZZP4 odberateľovi U. S. so sídlom v Nemeckej spolkovej republike, čím takto obchodnej spoločnosti E. spôsobil škodu vo výške 611.950,- Sk (20.313,02 eur) a konaním popísaným v bodoch II.A. až II.E. spôsobil obchodnej spoločnosti E. celkovú škodu vo výške 12.992.453,- Sk (431.270,43 eur),

III. ako konateľ obchodnej spoločnosti E., predmetom činnosti ktorej bol okrem iného nákup, výroba, predaj, montáž a servis obrábacích strojov a lisov a výroba kovových výrobkov a výrobkov z plastu, v rozpore s jeho povinnosťami vykonávať pôsobnosť konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami tejto obchodnej spoločnosti v období od 4. augusta do 5. septembra 2000 v C. za zlomok hodnoty predal a inak odstránil takmer všetok hnutelný majetok tejto obchodnej spoločnosti zahŕňajúci výrobné a obrábacie stroje, strojné zariadenia, súčiastky, zásoby a motorové vozidlá s tým, že od 25. októbra 2000 tento majetok v rámci svojho podnikania, predmetom ktorého bola okrem iného výroba

kovových výrobkov a výrobkov z plastových hmôt a stavba strojov a prístrojov, používala obchodná spoločnosť A., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného A. R. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, na podnet ktorého zároveň prešla podstatná časť vyškolených zamestnancov obchodnej spoločnosti E. pracovať do obchodnej spoločnosti A., v dôsledku čoho obchodná spoločnosť E. najmenej do marca 2001 prestala vyrábať, čím takto v rozpore s § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka (zák. č. 513/1991 Zb. v znení zák. č. 238/2000 Z. z.) zakazujúcim nekalú súťaž ohrozil chod a rozvoj obchodnej spoločnosti E..

Za to bol odsúdený podľa § 248 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z.) v spojení s § 299a ods. 3 Tr. zák. a za použitia § 40 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. súd zaradil obžalovaného na výkon trestu do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, podal obvinený do zápisnice odvolanie s tým, že sa cíti nevinný. Dôvody odvolania doplnil obvinený písomne jednak vlastným podaním, ale aj osobitným podaním svojho obhajcu JUDr. Sergeja Romžu. V zákonom stanovenej lehote bolo súdu prvého stupňa doručené aj odvolanie prokurátora podané v neprospech obvineného. Odvolanie smerovalo proti výroku o treste a prokurátor ho zdôvodnil tým, že podľa jeho názoru neboli splnené zákonné podmienky na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorú argumentáciu vo svojom podaní aj bližšie rozviedol. Splnomocnenc poškodeného odvolanie nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej tiež odvolací súd) prejednal obe odvolania na verejnom zasadnutí konanom 10. decembra 2014 a rozsudkom sp. zn. 1 To 12/2014 postupom podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil v celom rozsahu a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 a podľa § 226 písm. b/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 obvineného oslobodil spod obžaloby Krajského prokurátora v Prešove z 18. decembra 2002, sp. zn. Kv 45/01, pre trestné činy právne kvalifikované obžalobou ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a trestný čin zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktorých sa mal obvinený dopustiť na skutkovom základe opísanom v skutkovej vete výroku o vine rozsudku súdu prvého stupňa, pretože tieto skutky nie sú trestnými činmi.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Odvolací súd akceptoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa premietnuté do skutkovej vety napadnutého rozsudku, ktorú vetu na podklade vlastného dokazovania vykonaného v priebehu hlavného pojednávania súd prvého stupňa oproti skutkovým vetám uvedeným v obžalobe upravil.

Odvolací súd v odôvodnení poukázal na skutočnosť, že vecou sa už v minulosti zaoberal (uznesením sp. zn. 1 To 20/2007 zo 16. septembra 2009 zrušil v poradí prvý odsudzujúci rozsudok - pozn. súdu) a už vtedy upriamil pozornosť súdu prvého stupňa okrem iného aj na to, že významnou skutočnosťou budú rozhodnutia všeobecných súdov v rámci občianskych súdnych konaní, v ktorých sa riešili aj vlastnícke práva k sporným hnutelným veciam, ktoré boli súčasťou skutkových viet rozsudku súdu prvého stupňa.

Podstatou rozhodnutia odvolacieho súdu bol fakt, že sa nestotožnil so správnosťou aplikácie „jednoduchého“ práva súdom prvého stupňa. Právny poriadok, hoci vnútorne diferencovaný, tvorí jednotu a ako s takým je treba s ním i zaobchádzať pri aplikácii jednotlivých ustanovení a inštitútov; pokiaľ ide o naplnenie objektívnych znakov trestného činu, nemôže byť ignorovaná iná, než trestnoprávna stránka veci. Tento názor má význam hlavne v súvislosti s povahou trestného práva, ako práva ultima ratio, ktorého prostriedky majú a musia byť využívané vtedy a len vtedy, pokiaľ použitie

iných prostriedkov právneho poriadku neprichádza do úvahy alebo ich použitie je zjavne neúčelné. Je úplne neprípustná prax, kedy sa štandardné civilné vzťahy, na úkor jedného z ich účastníkov, riešia prostriedkami trestného práva. Týmto spôsobom totiž potom dochádza k znerovnoprávneniu osôb v ich vzájomných vzťahoch a k neúčte orgánov verejnej moci k rovnosti občanov. Trestné právo a trestnoprávna kvalifikácia určitého konania, ktoré má súkromnoprávny základ, ako trestného činu, je treba považovať za ultima ratio, teda za krajný právny prostriedok, ktorý má význam predovšetkým celospoločenský, t.j. z hľadiska ochrany základných spoločenských hodnôt. V zásade však nemôže slúžiť ako prostriedok nahradzujúci ochranu práv a právnych záujmov jednotlivca v oblasti súkromnoprávných vzťahov, kde závisí predovšetkým na individuálnej aktivite jednotlivca, aby strážil svoje práva, ktorým má súdna moc poskytovať ochranu. Je však neprijateľné, aby túto ochranu aktívne prebrali orgány činné v trestnom konaní, ktorých úlohou je ochrana prevažne celospoločenských hodnôt a nie priamo konkrétnych subjektívnych práv jednotlivca, ktoré svojou povahou spočívajú v súkromnoprávnej sfére. Trestné stíhanie nie je na mieste, ak sa konanie obvineného pohybuje výhradne v rovine vzťahov občianskoprávných, resp. obchodnoprávných. V právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy, ak nie sú vedľa toho splnené všetky predpoklady vzniku trestnoprávnej zodpovednosti, resp. ak nie sú tieto predpoklady úplne nespochybniteľne zistené. V takýchto prípadoch princíp ultima ratio si vyžaduje podrobiť trestné konanie testu proporcionality, teda skúmať spôsobilosť, nevyhnutnosť a adekvátnosť použitia trestnoprávneho prostriedku ochrany. Žiadny súd nemôže prehliadať zjavnú skutočnosť, že nástroje, pomocou ktorých sa realizuje trestnoprávna ochrana, obmedzujú základné práva či slobody a len dôsledné rešpektovanie princípu ultima ratio zaručuje, že takéto obmedzenia bude možno ešte považovať za proporcionálne, s účelom sledovaným trestným konaním.

Podľa názoru odvolacieho súdu mali v posudzovanom prípade strany konania dostatok možností vyriešiť vlastný spor prostriedkami civilného práva a cestou občianskeho súdneho konania. Celý rad občianskych súdnych konaní, ktoré v prevažujúcej miere iniciovala poškodená strana, svedčí o tom, že táto si ochranu majetkových vzťahov uplatňovala a uplatňuje prostriedkami občianskeho a obchodného práva. Skutočnosť, že poškodená v občianskom súdnom konaní nie je úspešná, ešte neznamená, že takáto ochrana jej majetkových práv je neúčinná.

Súd prvého stupňa nesprávne posúdil dôsledok právoplatných rozhodnutí súdov, ktoré boli vydané v rámci občianskeho súdneho konania. V odôvodnení sa o nich síce zmienil, ale odmietol rešpektovať pri rozhodovaní o vine právoplatné rozhodnutia vydané v rámci občianskeho súdneho konania, v ktorom sa riešila aj otázka vlastníckych práv k jednotlivým (i keď nie všetkým) hnuiteľným veciam, ktoré sú súčasťou skutkových viet napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd pripomenul, že zákonným naplnením požiadaviek a princípov právneho štátu, konkrétne právnej istoty, je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí. Právoplatnosť v civilnom procese značí predovšetkým nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia a jeho záväzný účinky na právne vzťahy medzi účastníkmi, ktoré prostredníctvom inštitútu právoplatnosti nadobudli kvalitu judikovaných právnych vzťahov, t. j. vzťahov aprobeovaných súdnou mocou. Bolo by nesporne v rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcej z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak by právoplatným rozhodnutím súdu, ktoré bolo vydané v občianskom súdnom konaní, sa deklarovalo vlastníctvo hnuiteľnej veci pre jedného účastníka konania a rozsudkom vyhláseným v mene republiky v trestnom konaní by sa deklarovalo vlastníctvo k tej istej hnuiteľnej veci pre iný právny subjekt.

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého výsledky jednotlivých civilných konaní, vychádzajúce z toho, že obvinený predal majetok spoločnosti v rámci svojich konateľských oprávnení, a teda jeho vlastníckymi sú osoby, ktoré ho na základe týchto zmlúv „kúpili“, tieto nebránia vyvodu trestnej zodpovednosti voči obvinenému. Súd prvého stupňa si atrahoval právomoc, ktorá mu nepatrí, keď spochybnil právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov v občianskom súdnom konaní. V rámci týchto konaní sa totiž riešili vlastnícke vzťahy aj k veciam, ktoré sú rozpisované v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ako i platnosti zmlúv, na podklade ktorých došlo k zmene vecných práv k týmto hnuiteľným veciam. Predmetom súdneho sporu napríklad vo veci vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 11C/775/2001 bola žaloba o vydanie časti hnuiteľných

vecí, ktoré tvoria skutkovú vetu napadnutého rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 11C/775/2001-92 z 27. marca 2002, okrem iného vyplývalo, že zástupca žalovaného (E., spol. s r.o.) poukazoval aj na skutočnosť, že stroje a zariadenia, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, neboli len vlastníctvom firmy E., spol. s r.o., ale boli vlastníctvom spoločníka tejto firmy J. C.. Krajský súd v Prešove rozhodnutím sp. zn. 4Co/410/2002 z 30. apríla 2003 označený rozsudok Okresného súdu Humenné potvrdil.

Súd prvého stupňa ale v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku ustálil, že vlastníkom všetkých hnutelných vecí, ktoré sú v skutkovej vete rozsudku, bola spoločnosť E., spol. s r.o., ktorej mala protiprávnym konaním obvineného vzniknúť škoda. Aj keď sa označené občianske súdne konanie týkalo len časti hnutelných vecí, ktoré sú obsahom skutkových viet napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa ponechal úplne bez povšimnutia zásadný rozpor v tvrdeniach poškodenej strany E., spol. s r.o. v trestnom konaní, kde tvrdí, že všetky hnutelné veci boli vo vlastníctve tejto právnickej osoby s tvrdením tejto právnickej osoby v občianskom súdnom konaní, keď tvrdí, že časť hnutelných vecí bola vo vlastníctve spoločníka tejto firmy J. C..

Rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 16C/1662/00-74 z 26. októbra 2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/77/2002, 4Co/280/2003 zo 17. septembra 2003 bola zamietnutá žaloba spoločnosti E., spol. s r.o., ktorou sa tento žalobca domáhal proti žalovanému Ing. P. R. vydania časti hnutelných vecí, ktoré sú špecifikované v žalobe a sú i zároveň časťou skutkovej vety napadnutého rozsudku v prebiehajúcom trestnom konaní. Z odôvodnenia označených rozsudkov vyplýva, že žalobca v občianskom súdnom konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vlastníckych práv k hnutelným veciam, vydania ktorých sa v súdnom konaní domáhal. Z čiastočne rovnakých dôvodov bola zamietnutá žaloba rovnakého žalobcu E., spol. s r.o. o vydanie vecí, smerujúca proti Ing. P. S. - A., rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 8C/12/2004-208 zo dňa 30. mája 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/104/2007 zo dňa 23. januára 2008. Súd aj v tomto prípade zhodne konštatovali, že žalobca (poškodená strana v prejednávanej trestnej veci) neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala vlastníctvo k hnutelným veciam, vydania ktorých sa v občianskom súdnom konaní domáhala.

Nielen z označených, ale aj z ďalších súdnych spisov jednoznačne vyplýva, že v trestnom konaní poškodená strana spoločnosť E., spol. s r.o. využila možnosti súkromnoprávnej ochrany v rámci občianskych súdnych konaní, pričom v podstatných súdnych konaniach bola so svojimi nárokmi neúspešná. Naopak, úspešné boli subjekty, ktoré sa v občianskom súdnom konaní domáhali vydania hnutelných vecí, ktoré boli najskôr zaistené orgánmi činnými v prípravnom konaní a neskôr vrátené spoločnosti E., spol. s r.o., pričom v jednotlivých súdnych konaniach bola konštatovaná platnosť kúpnych zmlúv, na podklade ktorých došlo k zmene vecných práv k veciam, ktoré sú vymenované čiastočne aj v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Všetky uvedené skutočnosti viedli odvolací súd k záveru, že skutky tak, ako boli uvedené v skutkových vetách obžaloby, ale i napadnutého rozsudku a právne kvalifikované ako trestné činy sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. a podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. nie sú trestnými činmi.

Obdobné závery odvolací súd uplatnil aj v prípade skutku pod bodom III rozsudku súdu prvého stupňa, právne kvalifikovaného ako trestný čin zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Aj pri tomto skutku platia argumenty uvedené vo vzťahu k princípu ultima ratio k predchádzajúcej časti odôvodnenia. Pripomenul, že súkromnoprávna ochrana proti nekalej súťaži vychádza z ustanovení III oddielu 5. hlavy Obchodného zákonníka (§ 53 - § 55). Ich obsahom je stručná procesnoprávna úprava nekalej súťaže, ktorá určuje kritériá aktívne legítimovaných osôb, ich vzájomné vzťahy, nároky voči nekalo súťažiacim subjektom a špecifiká účinkov súdnych rozhodnutí. Podľa názoru odvolacieho súdu poškodená spoločnosť E., spol. s r.o. mala dostatok právnych prostriedkov na súkromnoprávnu ochranu proti nekalej súťaži. Aj v tomto prípade nebol daný zákonný dôvod, aby sa štandardný civilný vzťah, na úkor jedného z jeho účastníkov, riešil prostriedkami trestného práva.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie generálny prokurátor. V dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tvrdiac, že rozsudkom odvolacieho súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 258 odsek 1 písmeno b), § 226 písmeno b) Tr. por. č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 a § 248 odsek 1, odsek 5, § 248 odsek 1, odsek 4 písmeno c), § 149 odsek 1 písmeno a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 v prospech obvineného.

Generálny prokurátor, citujúc dotknuté ustanovenia Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 a Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, tvrdí, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že tento akceptoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa premietnuté do skutkovej vety napadnutého rozsudku. Oba sudy teda dospeli k rovnakým skutkovým zisteniam, no odvolací súd sa nestotožnil s hmotnoprávnym posúdením takto zistených skutkov a vyslovil záver, že zistené skutky nie sú trestnými činmi. Svoj záver oprel o dve skutočnosti i) zásadu subsidiarity trestného práva ako práva „ultima ratio“ a ii) o dôsledok právoplatných rozhodnutí súdov vydaných v občianskom súdnom konaní, v ktorom sa riešila okrem iného, otázka vlastníckych práv k jednotlivým hnutelným veciam, ktoré sú súčasťou skutkových viet rozsudku krajského súdu, pretože v týchto konaniach poškodená spoločnosť E. spol. s r.o. neunesla dôkazné bremeno.

S takýmto právnym posúdením zistených skutkov zo strany odvolacieho súdu generálny prokurátor nesúhlasí, nakoľko konaním obvineného boli spáchané trestné činy a naplnená skutková podstata trestných činov sprenevery a zneužitia účasti na hospodárskej súťaži.

V ďalšej časti dovolania generálny prokurátor rozoberal skutkové podstaty oboch trestných činov. Osobitný zreteľ pritom venoval výkladu jednotlivých pojmov obsiahnutých v skutkových podstatách predmetných trestných činov.

Následne generálny prokurátor skonštatoval, že zo skutkových zistení zhodne ustálených súdmi oboch stupňov potom vyplýva, že obvinený všetok hnutelný majetok spoločnosti E. spol. s r.o. nevyhnutný pre jej podnikanie a pre výrobu predal spriazneným osobám za zlomok jeho skutočnej hodnoty so zámerom, že sa stane jeho vlastníkom sám alebo prostredníctvom ním riadenej firmy (ktorú založila jeho manželka a ktorej zamestnancom sa stal) tým, že tento majetok im bude daný do ich faktického užívania (bod II. rozsudku krajského súdu), a že taktiež majetok nechal aj inak odstrániť zo spoločnosti E. spol. s r.o. jeho použitím na výrobu strojov následne vyvezených do prevádzkarne firmy jeho dcéry Ing. P. S. - D., ktorá ich v rámci svojho podnikania používala ako vlastné (bod I. rozsudku krajského súdu). Keďže pritom nekonal v súlade s vyššie citovanými právnymi predpismi a v súlade s účelom, na ktorý mu bol majetok spoločnosti E. spol. s r.o. zverený, ale v rozpore s ním, obvinený naplnil uvedeným konaním všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák. Hodnota takto odstráneného majetku zo spoločnosti E. spol. s r.o. bola stanovená znaleckým skúmaním z odboru ekonomiky (znalecký posudok Ing. Mariána Viňanského), čím v bode I rozsudku súdu prvého stupňa spôsobil spoločnosti E. spol. s r.o. značnú škodu vo výške 1.118.531,-Sk (37.128,43 €) a v bode II. rozsudku súdu prvého stupňa škodu veľkého rozsahu vo výške 12.992.453,- Sk (431.270,43 €). Zistená výška spôsobenej škody potom zodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu sprenevery podľa § 248 odsek 1, odsek 4 písmeno c) Tr. zák. a trestného činu sprenevery podľa § 248 odsek 5 Tr. zák.

Keďže sa odvolací súd v odôvodnení v rámci právnych argumentov obmedzil iba na poukázanie princípu „ultima ratio“ a princípu právnej istoty v spojení s rozhodnutiami civilných súdov, generálny prokurátor predpokladal, že aj odvolací súd mal za preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák.

Vo vzťahu k argumentom týkajúcim sa princípu „ultima ratio“ uviedol, že princíp „ultima ratio“ a zásadu subsidiarity trestnej represie je možné aplikovať len na tie prípady, ktoré výhradne spadajú do sféry občianskoprávných alebo obchodných vzťahov a len „zdanlivo“ naplňajú formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu. Tým, princíp „ultima ratio“ umožňuje odlišiť takéto „bagatelné“ prípady od skutočnej trestnej činnosti. Aplikácia princípu „ultima ratio“ ale má hranice a nie je možné ju používať v

takých prípadoch, ktoré síce majú súkromnoprávny základ, ale ide v nich o závažné excesy zo súkromnoprávnych vzťahov, ktoré už zjavne vybočujú z rámca bežných súkromnoprávnych vzťahov a naplňajú znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu. Tento princíp je možné aplikovať len na trestné skutky, ktoré je možné subsumovať len pod zákonné znaky prečinu (pozri NS SR Tpj 45/2013). Odvolací súd podľa názoru generálneho prokurátora na stranách 19 a 20 svojho rozsudku síce cituje právne vety niektorých rozhodnutí, napr. Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 402/2008 z 01.04.2009, IV. ÚS 55/2009 z 19.02.2009 alebo I. ÚS 316/2011), ale dôsledne sa nimi pri aplikácii princípu „ultima ratio“ na prejednávany prípad neriadil a opomenul predovšetkým tie časti citovaných právnych viet, z ktorých vyplýva, že prostriedky trestnej represie nemožno použiť len vtedy, ak „nie sú splnené všetky predpoklady vzniku trestnoprávnej represie, resp. ak tieto nie sú nespochybniteľné zistené“, či z ktorých vyplýva, že „trestné stíhanie nie je na mieste, ak sa konanie obvineného pohybuje výhradne v rovine občianskoprávnych vzťahov“ alebo že „trestné právo má byť použité ako krajný prostriedok pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, teda tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné“. V tejto súvislosti poznamenal, že Trestný zákon poskytuje ochranu aj súkromným záujmom fyzických a právnických osôb a ani zásada subsidiarity trestnoprávnej represie nevyklučuje spáchanie trestného činu a uloženie trestnoprávnych sankcií za závažné porušenie súkromnoprávnych vzťahov alebo súkromných záujmov fyzických a právnických osôb.

Z okolností prejednávaneho prípadu podľa generálneho prokurátora nesporne vyplýva, že poškodený si svoje práva v spoločnosti E. spol. s.r.o. „strážil“, avšak celé konanie obvineného bolo realizované bez jeho vedomia, pričom z výpovedí svedkov vyplýva, že v čase príchodu H. C. alebo jeho dcéry do spoločnosti E. spol. s.r.o. sa stroje presúvali a ukrývali, o čom svedčia aj skutočnosti zistené pri prehliadke iných priestorov, či výpoveď dvoch svedkov o tom, že obvinený zakazoval zamestnancom informovať H. C. o sťahovaní strojov. Napokon po zistení uvedených skutočností menovaný neostal pasívny, ale sa aj prostriedkami občianskeho a obchodného práva snažil o ochranu práv a oprávnených záujmov spoločnosti E. spol. s.r.o. tým, že inicioval viaceré súdne konania. Tieto prostriedky však boli zjavne neúčinné a nedostatočné.

Napokon z okolností prípadu podľa generálneho prokurátora vyplýva, že išlo o vopred pripravené a cieľené konanie obvineného vedené so zámerom odstrániť takmer všetok hnutelný majetok zo spoločnosti E. spol. s.r.o., ktoré je v príkrom rozpore s povinnosťami konateľa vyplývajúcimi z vyššie citovaných právnych predpisov a v rozpore s povinnosťou hájiť záujmy spoločnosti pred záujmami vlastnými alebo pred záujmami tretích osôb. Napokon v dôsledku konania obvineného bola spoločnosť E. spol. s.r.o. spôsobená škoda veľkého rozsahu v celkovej výške 14.252.578,- Sk (473.098 €) a tiež obmedzená činnosť tejto spoločnosti na niekoľko mesiacov, nakoľko firma ostala bez výrobných prostriedkov a bez zamestnancov. Závažnosť konania obvineného bola preto mimoriadne vysoká a jej vysoký stupeň premietol aj zákonodarca do kvalifikovanej skutkovej podstaty a do trestnoprávnej sankcie s hrozbou trestu odňatia slobody na 5 až 12 rokov. Možno preto uzavrieť, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v prejednávanej trestnej veci konanie obvineného nemá iba súkromnoprávny základ a neprekračuje hranicu trestného práva iba „zdanlivo“, ale práve naopak - ide o závažný exces zo súkromnoprávnych vzťahov, ktorý naplňa znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 odsek 1, odsek 4 písmeno c) Tr. zák. (v bode I. rozsudku) a trestného činu sprenevery podľa § 248 odsek 1, odsek 5 Tr. zák. (v bode II. rozsudku).

Ak je nebezpečnosť činu pre spoločnosť určovaná kritériami uvedenými v ustanovení § 3 odsek 4 Tr. zák. (význam chráneného záujmu, ktorý bol trestným činom dotknutý, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, osoba páchatel'a, miera jeho zavinenia a jeho pohnútky), potom konanie obvineného ako štatutárneho orgánu bolo v príkrom rozpore s povinnosťou konať s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti, a jeho dôsledkom bolo neodôvodnené odstránenie takmer všetkého majetku spoločnosti so škodou prevyšujúcou 14 miliónov Sk, čo nepochybne zakladá nebezpečnosť činu pre spoločnosť a dokonca ju podstatne zvyšuje aj podľa ustanovenia § 88 Tr. zák. Aplikácia princípu „ultima ratio“ a zásady subsidiarity trestnej represie nemá v posudzovanej trestnej veci žiadne opodstatnenie a je vylúčená.

Napokon odvolací súd postupoval aj v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou samotného Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá našla svoje vyjadrenie v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 35/2013 z 13. augusta 2013 publikovanom ako rozhodnutie pod č. 96 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR č. 6/2014, podľa ktorého ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 odsek 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch.

Vyššie posudzované trestné činy sprenevery podľa § 248 odsek 4 Tr. zák. alebo podľa § 248 odsek 5 Tr. zák. nie sú prečinmi, ale zločinmi (§ 437 odsek 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.) a materiálny kolektív trestného činu vyjadrený stupňom jeho spoločenskej nebezpečnosti (§ 3 odsek 1, odsek 2, odsek 4 Tr. zák. a § 88 Tr. zák.) je v prejednávanej trestnej veci naplnený nielen v intenzite charakteristickej pre trestný čin, ale aj okolnosťou podstatne zvyšujúcou stupeň nebezpečnosti trestného činu a tým aj odôvodňujúcou použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty a vyššej trestnej sadzby.

Ak teda odvolací súd v tomto prípade aplikoval princíp „ultima ratio“ a zásadu subsidiarity trestnej represie a ustálený skutkový stav neposúdil ako trestný čin sprenevery, porušil zákon v prospech obvineného. Uvedená právna argumentácia vo vzťahu k princípu ultima ratio sa obdobne v celom rozsahu vzťahuje aj na trestný čin zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 odsek 1 písmeno a) Tr. zák.

Z vykonaného dokazovania nepochybne podľa generálneho prokurátora vyplynulo, že v dôsledku konania obvineného prišla spoločnosť E., spol. s.r.o. o takmer všetok majetok a o podstatnú časť vyškolených zamestnancov, bez ktorých ďalej nemohla pokračovať vo výrobe a v podnikaní. Z výpovedí poškodeného H. C. i zamestnancov spoločnosti E., spol. s.r.o. vyplýva, že na niekoľko mesiacov od augusta 2000 asi do marca 2001 došlo k prerušeniu výroby v spoločnosti E., spol. s.r.o., pričom spoločnosť vyplácala svojim zamestnancom riadny plat, hoci nemali čo robiť a výroba sa postupne obnovila až potom, čo H. C. doviezol potrebné stroje z Belgicka. Obvinený za zlomok hodnoty predal a inak odstránil takmer celý majetok spoločnosti E. spol. s.r.o. (predovšetkým výrobné stroje, súčiastky a motorové vozidlá) v prospech spriaznených osôb s tým, že od 25. októbra 2000 tento majetok používala konkurenčná spoločnosť D., s.r.o. s rovnakým predmetom podnikania ako spoločnosť E. spol. s.r.o., ktorej spoločníčkou a konateľkou bola manželka obvineného, a ktorej zamestnancom od 1. novembra 2000 sa stal aj obvinený. Zároveň z výpovedí zamestnancov spoločnosti E. spol. s.r.o. vyplýva, že obvinený vyvolal odchod viacerých asi 19 vyškolených zamestnancov zo spoločnosti E. spol. s.r.o. práve do spoločnosti D., s.r.o. na základe presviedčania a klamlivých informácií, že výroba sa vo firme E. spol. s.r.o. ruší. Keďže obvinený vyššie uvedeným konaním majúcim všetky znaky nekalej súťaže v hospodárskom styku ohrozil chod a rozvoj podniku spoločnosti E. spol. s.r.o. na niekoľko mesiacov, naplnil svojim konaním aj všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 ods. 1 písm. a) Tr. zák. po formálnej i materiálnej stránke.

Odstránenie výrobného majetku spoločnosti E. spol. s.r.o. a jeho následné používanie konkurenčnou „rodinnou“ firmou obvineného majúce za následok prerušenie výroby na niekoľko mesiacov a ohrozenie rozvoja a chodu podniku spoločnosti E. spol. s.r.o. a na základe klamlivých informácií zo strany obžalovaného o rušení výroby v spoločnosti E. spol. s.r.o., vyvolaný prechod vyškolených zamestnancov do konkurenčnej rodinnej firmy D., s.r.o. preto nemožno v žiadnom prípade považovať za „štandardný civilný vzťah“ vylučujúci použitie prostriedkov trestného práva. Preto ak odvolací súd v tomto prípade aplikoval princíp „ultima ratio“ a zásadu subsidiarity trestnej represie aj vo vzťahu ku konaniu obvineného v bode III. rozsudku krajského súdu a toto konanie neposúdil ako trestný čin zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 odsek 1 písmeno a) Tr. zák., porušil zákon v prospech obvineného.

Za nesprávne označil generálny prokurátor aj argumenty odvolacieho súdu vo vzťahu k právoplatným rozhodnutiam súdov vydaných v rámci občianskeho súdneho konania a právne závery, ktoré z nich odvolací súd ustálil. Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že veci uvedené v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa, boli vo vlastníctve spoločnosti E. spol. s.r.o. Predmetná skutočnosť vyplýva predovšetkým z výpovede poškodeného H. C. a zamestnancov spoločnosti E. spol. s.r.o., ako aj z listinných dôkazov (napr. kúpne zmluvy, príjmové pokladničné doklady a účtovné doklady a pod.). V podrobnostiach poukázal generálny prokurátor na presvedčivú argumentáciu v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa.

Generálny prokurátor stručne k obhajobnej argumentácii obvineného uviedol, že v bode I rozsudku súdu prvého stupňa tvrdenie obvineného o tom, že stroje, ktoré boli vyvezené do prevádzky Ing. P. S. - D., zmontoval sám obvinený zo súčastok, ktoré zakúpil z vlastných zdrojov a teda, že patrili jeho osobe, v celom rozsahu vyvracia list Ing. P. S. daňovému úradu a jej výpoveď v civilnom konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 8C/12/2004, podľa ktorých stroje boli darom od poškodeného J. C.. Uvedený rozpor na hlavnom pojednávaní hodnoverne nevysvetlila. Naopak to poškodený H. C. poprel, že by akékoľvek stroje daroval dcére obvineného. Pravdivosti výpovede poškodeného nasvedčujú aj výpovede svedkov - zamestnancov firmy E. spol. s.r.o. (C., F., G. J., G., S., I. a ďalší), podľa ktorých boli tieto stroje vyrobené vo firme E. spol. s.r.o., odskúšané a následne osadené vo firme Ing. P. S., pričom v čase príchodu pošk. H. C. do firmy sa pred ním stroje skrývali a presúvali. Uvedené skutočnosti tak v súhrne preukazujú, že predmetné stroje neboli vo vlastníctve obvineného alebo firmy jeho dcéry, ale patrili spoločnosti E. spol. s.r.o. Vlastnícke právo spoločnosti E. spol. s.r.o. vo vzťahu k veciam uvedeným v bode II.A až II.D rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva predovšetkým z kúpnych zmlúv, z ktorých je zrejmé, že obvinený predával predmetné veci N. C., C. Z., L. S. a synovi B. R. - B. S. nie vo vlastnom mene a na vlastný účet, ale ako konateľ spoločnosti E. spol. s.r.o., v jej mene a na jej účet, pričom výťažok z predaja bol príjmom spoločnosti E. spol. s.r.o. Z pripojených civilných spisov vyplýva, že vlastníctvo spoločnosti E. spol. s.r.o. k predmetným veciam predaným na základe jednotlivých kúpnych zmlúv nespochybnil v civilných konaniach ani obvinený a ani žiadna zo zúčastnených strán konania. V kontexte uvedeného potom vyznievajú tvrdenia obvineného v trestnom konaní o tom, že tieto veci spoločnosti E. spol. s.r.o. nepatrili a iba ich bezplatne používala v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako absolútne účelové a nevierohodné.

Vlastníctvo spoločnosti E. spol. s.r.o. vo vzťahu k veciam v bode II.E rozsudku súdu prvého stupňa dokazujú predovšetkým výpovede zamestnancov spoločnosti E. spol. s.r.o., ktorí podrobne popísali skutkové okolnosti týkajúce sa vývozu strojov do firmy D., s.r.o., o prestriekaní strojov, prekrytí logá C. a o následnom pokuse pod hlavičkou firmy D., s.r.o. vyvieť (predať) stroje do Spolkovej republiky Nemecko, pričom išlo o stroje pochádzajúce zo spoločnosti E. spol. s.r.o. Rozsudky civilných súdov, na ktoré poukazuje odvolací súd nevyvracajú zistenie súdu prvého stupňa o vlastníctve predmetných vecí spoločnosťou E. spol. s.r.o., nakoľko výslovne konštatujú, že obvinený ako konateľ spoločnosti E. spol. s.r.o. predal tieto veci patriace spoločnosti E. spol. s.r.o. osobám, ktoré sa na základe jednotlivých kúpnych zmlúv stali ich vlastníckmi (napr. rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 11C/1295/01 z 03. júla 2002, sp. zn. 11C/775/2001 z 27. marca 2002, krajského súdu sp. zn. 8Co/30/04 z 31. marca 2004, rozhodnutie Okresného súdu Humenné sp. zn. 15Cb/116/2003 z 03. septembra 2004, 11C/774/01 z 05. apríla 2002).

Skutočnosť, že obvinený konal ako konateľ spoločnosti E. spol. s.r.o. však neznamená, že s majetkom spoločnosti E. spol. s.r.o. môže nakladať akokoľvek podľa svojej ľubovôle. Ako konateľ bol sice oprávnený nakladať s majetkom spoločnosti E. spol. s.r.o. a robiť v tejto súvislosti právne úkony, napr. uzatvoriť kúpnu zmluvu, avšak toto oprávnenie obvineného bolo limitované príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi výkon pôsobnosti štatutárneho orgánu, predovšetkým ustanovení § 133 odsek 3 ObZ, § 135 ObZ a § 135a ObZ, podľa ktorých bol viazaný obmedzením konateľských oprávnení vyplývajúcich z notárskej zápisnice č. N 180/93, Nz 174/93 zo dňa 23. septembra 1993 a povinný vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a pri výkone svojej pôsobnosti nesmel uprednostňovať svoje záujmy alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. V konečnom dôsledku je postavenie a oprávnenie

konateľa limitované aj príslušnými skutkovými podstatami majetkových a hospodárskych trestných činov, ktoré poskytujú ochranu majetku právnických osôb pre prípad porušenia vyššie uvedených povinností pri hospodárení a správe s cudzím majetkom zo strany štatutárnych orgánov.

Tým, že sa obvinený uvedenými povinnosťami neriadil, právnymi úkonmi, ktorými predal takmer celý majetok spoločnosti E. spol. s.r.o. za zlomok jeho skutočnej hodnoty spriazneným osobám (pričom napokon boli všetky takto predané veci dané do užívania spoločnosti D., s.r.o., ktorú založila manželka obžalovaného, a ktorej zamestnancom sa stal aj obžalovaný) a právnymi úkonmi, ktorými inak odstránil ďalší majetok zo spoločnosti E. spol. s.r.o. (vývoz strojov do firmy Ing. P. S. - D. a do spoločnosti D., s.r.o.) naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák. tak, ako bolo uvedené vyššie. Táto okolnosť nemôže zostať nepovšimnutá, nakoľko spáchanie trestného činu má dopad aj na neplatnosť právneho úkonu, čo je skutočnosť, ktorú konajúce civilné sudy pri svojom rozhodovaní nebrali do úvahy.

Nemôže potom obstať argumentácia odvolacieho súdu, že „v jednotlivých súdnych konaniach bola konštatovaná platnosť kúpnych zmlúv, na podklade ktorých došlo k zmene vecných práv k veciam“, ktoré sú čiastočne vymenované aj v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa, nakoľko táto argumentácia len potvrdzuje prevod vlastníckeho práva zo spoločnosti E. spol. s.r.o. (teda aj to, že E. spol. s.r.o. bol vlastníkom týchto vecí) na osoby spriaznené s obvineným, ktorý však bol vykonaný v hrubom rozpore s povinnosťami konateľa.

Obdobne z rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 16C/1662/00 z 26. októbra 2001 síce vyplýva, že spoločnosť E. spol. s.r.o. v konaní dostatočne nepreukázala vlastnícke právo k veciam vyvezeným do prevádzky firmy Ing. P. S., avšak predmetom tohto konania nebola žaloba o určenie vlastníckeho práva, ale žaloba o vydanie vecí a z odôvodnenia citovaného rozsudku súčasne vyplýva obrana obvineného, podľa ktorej Ing. P. S. niektoré veci uvedené v žalobnom návrhu dostala do daru od majiteľa firmy E. spol. s.r.o. Uvedené tvrdenie zaujala aj Ing. P. S. v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 8C/12/2004 s tým, že má v držbe stroje, ktoré boli zaistené príslušníkmi polície a označila veci pod položkami 12 až 25, ku ktorým uviedla, že ich nadobudla darom od majiteľa firmy E. spol. s.r.o., ktoré užíva od roku 1997 a podľa jej názoru vlastnícke právo k nim „vydržala“. Táto skutočnosť však bola vyvrátená v trestnom konaní. Navyše v civilnom konaní K. C. uviedol zoznam strojných zariadení, ktoré boli vyrobené v spoločnosti E. spol. s.r.o. a tieto sa sčasti zhodujú s vecami, o ktorých žalovaná uviedla, že ich mala dostať darom od poškodeného J. C. a zároveň sčasti aj s vecami obsiahnutými vo výroku rozsudku krajského súdu.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody sa preto generálny prokurátor so závermi obsiahnutými v rozsudku odvolacieho súdu nemohol stotožniť. Zo zabezpečených dôkazov podľa neho vyplýva, že skutky sa stali tak, ako ich súd prvého stupňa správne ustálil a právne posúdil. Odvolací súd nevykonal v danej veci žiadne nové dôkazy a za rovnakej dôkaznej situácie rozhodol diametrálne odlišne ako súd prvého stupňa na základe tých istých dôkazov. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva záver, že odvolací súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď obvineného podľa § 226 písmeno b) Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 oslobodil spod obžaloby z dôvodu, že žalované skutky nie sú trestnými činmi, nakoľko tieto nesprávne právne posúdil.

Na základe vyššie uvedeného generálny prokurátor navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 258 odsek 1 písmeno b), § 226 písmeno b) Tr. por. č. 141/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a § 248 odsek 1, odsek 5, § 248 odsek 1, odsek 4 písmeno c), § 149 odsek 1 písmeno a) Tr. zák. v prospech obvineného a súčasne podľa § 386 ods. 2 Tr. por. tento rozsudok zrušil a s poukazom na § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa doručil rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, spolu s upozornením, že sa môžu k dovolaniu v určenej lehote

vyjadriť.

Obvinený si na výzvu predsedu senátu súdu prvého stupňa zvolil za obhajcu pre dovolacie konanie JUDr. Sergeja Romžu, ktorý ho zastupoval už v základnom konaní. K dovolaniu sa obvinený vyjadril len vlastným písomným podaním, v ktorom v podstate zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu uplatnenú v konaní pred súdom prvého i druhého stupňa. Nad jej rámec uviedol, že v dovolaní sa berú do úvahy len okolnosti svedčiacie v jeho neprospech, že v ňom nie je žiadna zmienka o trestnej činnosti J. C., o obrane, s ktorou už raz bol úspešný v konaní pred odvolacím súdom (v poradí prvé zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu) a teda, že generálny prokurátor neberie do úvahy vykonané dokazovanie, ktorým bola jeho obrana potvrdená. Z týchto dôvodov navrhol dovolanie ako nedôvodné „odmietnuť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Ďalej zistil, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd, nezistiac podmienky na doplnenie dovolania (§ 379 Tr. por.) alebo na odmietnutie dovolania (§ 382 Tr. por.), určil na prerokovanie dovolania generálneho prokurátora termín verejného zasadnutia na 12. júla 2016.

Na verejnom zasadnutí dovolacieho súdu zástupca generálneho prokurátora uviedol, že trvá na písomných dôvodoch dovolania a navrhol dovolaniu vyhovieť.

Obhajca obvineného na verejnom zasadnutí navrhol dovolanie podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť, pretože napadnutý rozsudok je zákonný vo všetkých jeho výrokoch a obsahovo sa obhajoba stotožňuje s jeho argumentáciou.

Dovolací súd na verejnom zasadnutí vec preskúmal so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 uvedené v dovolaní a konštatuje, že dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné, lebo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., uplatnený v dovolaní bol v posudzovanom prípade naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, či (vôbec) napĺňa zákonné znaky trestného činu. Pri oslobodení spod obžaloby podľa z dôvodu, že predmetný skutok nie je trestným činom (ak je oslobodenie založené výlučne na negatívnej kvalifikačnej báze) dovolací súd skúma, či súdom použitý a dovolateľom napadnutý (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) právny argument pre konštatáciu absencie trestnosti činu je v súlade so zákonom (tak tomu bolo v posudzovanom prípade).

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku (riešenie predbežných otázok).

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy

viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť vety za bodkočiarkou. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V posudzovanom prípade odvolací súd skutkové zistenia rozsudku súdu prvého stupňa premetnuté do tzv. skutkovej vety výroku o vine nijako nemodifikoval, naopak, akceptoval ich, čo je primárne a výslovne uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (následne ich, v rozpore s obsahom výroku svojho rozsudku, akoby sčasti spochybnil, avšak len konfrontáciou s rozhodnutiami vydanými v občianskom súdnom konaní a bez potrebnej špecifikácie a jej odraze vo vzťahu ku skutkovým záverom napadnutého rozsudku). Na rozdiel od súdu prvého stupňa ale skutky v rozsahu odsudzujúceho výroku o vine (zistené ako vykonané obvineným) nepovažoval za trestné činy a také ustanovenie na oslobodenie obvineného spod obžaloby - § 226 písm. b) Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 - odvolací súd aj použil.

Právne závery odvolacieho súdu napadol generálny prokurátor dovolaním. Z prezentácie dovolacích argumentov generálneho prokurátora je zrejmé, že ide o námietky právneho charakteru, ktoré obsahovo zodpovedajú uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd preto ďalej skúmal, či námietky generálneho prokurátora sú aj opodstatnené, pričom bol obmedzený na uplatnený dôvod dovolania a v tomto rámci na rozhodnutiu konkrétne vytknuté chyby v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku.

Konkrétne bol dovolací prieskum zameraný na otázku, či u skutkových zistení súdu prvého stupňa, uvedených vo výroku o vine jeho rozsudku a odobrených odvolacím súdom absentuje trestnosť nimi popísaných skutkov, a to z dôvodu zadefinovaného odvolacím súdom a napadnutého generálnym prokurátorom.

Nad uvedený rámec, vo všeobecnej rovine treba uviesť, že trestného činu sprenevery podľa § 248 odseku 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú.

Objektom tohto trestného činu je vlastnícke právo alebo práva súvisiace s držbou. Hmotným predmetom útok je cudzia vec, ktorá bola páchatelovi zverená. Za vec v právnom zmysle slova sa považuje ovládateľný hmotný predmet a veci definované v ustanovení § 89 odsek 15 Tr. zák. (cenný papier bez ohľadu na jeho podobu a ovládateľná prírodná sila). Nemusí ísť o veci určené individuálne, ale môže ísť aj o druhovo určené veci, ak má ich držiteľ povinnosť vrátiť tie isté veci, a nie len veci určitého druhu a množstva.

Cudzou vecou je taká hnutelná vec, ktorá nepatrí páchatelovi buď vôbec, alebo ktorá nepatrí len jemu. V tomto zmysle je pre konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným cudzou vecou vec patriaca do majetku spoločnosti, ktorej je konateľom. Majetok spoločnosti nie je majetkom konateľa a nepatrí konateľovi, a to bez ohľadu na skutočnosť, či prípadne nie je súčasne aj spoločníkom.

Cudzia vec je páchatelovi zverená, keď mu je odovzdaná do faktickej moci (do držania alebo do dispozície) spravidla tým, aby s vecou nakladal určitým spôsobom. V tomto zmysle je aj konateľovi spoločnosti s ručením obmedzeným zverený do dispozície celý majetok spoločnosti vrátane hnutelných

vecí. Konateľ je štatutárnym orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným a z tejto pozície je oprávnený konať v mene spoločnosti s ručením obmedzeným vo všetkých jej veciach (§ 133 Obchodného zákonníka - ďalej len „ObZ“), t. j. vykonávať právne úkony vo vzťahu k majetku spoločnosti a svojimi právnymi úkonmi zaväzovať spoločnosť, inými slovami povedané konateľovi spoločnosti s ručením obmedzeným je zverený majetok spoločnosti, s ktorým je oprávnený disponovať a nakladať s ním. Účel zverenia vyplýva z ustanovení § 2, § 6 a § 56 ObZ a súvisiacich ustanovení ObZ. V tejto súvislosti je konateľ podľa § 135 ObZ povinný zabezpečiť riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva a informovať spoločníkov o záležitostiach spoločnosti, a podľa § 135a ObZ je povinný vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a pri výkone svojej pôsobnosti nesmie uprednostňovať svoje záujmy alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti.

Páchateľ si potom prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, keď s vecou naloží v rozpore s účelom, na ktorý mu bola cudzia vec daná do dispozície, a to spôsobom, ktorý mári základný účel zverenia. Prisvojenie je teda také nakladanie páchatel'a s vecou, ktoré má trvale vylúčiť zveriteľa z dispozície s vecou. Prisvojením cudzej veci sa však nerozumie získanie veci do vlastníctva, pretože trestným činom nemožno nadobudnúť vlastnícke právo, ale získanie možnosti neobmedzenej dispozície s vecou. Nie je pritom podstatné, ako potom páchatel' s prisvojenou vecou nakladá. O prisvojenie preto ide i vtedy, keď páchatel' vec po dokonaní činu niekomu dá do ďalšej dispozície alebo s ňou inak naloží. Týmto konaním páchatel'a musí byť na cudzom majetku spôsobená škoda nie nepatrná a v závislosti od výšky spôsobenej škody - značná škoda alebo škoda veľkého rozsahu môže byť naplnená i kvalifikovaná skutková podstata.

K trestnému činu zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 Tr. zák. treba vo všeobecnej rovine uviesť, že jeho objektom bol záujem na riadnom fungovaní hospodárskej súťaže a účasti na nej. Slovenská republika fungujúca na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky sa od svojho vzniku zaviazala chrániť a podporovať hospodársku súťaž. Fyzické i právnické osoby, ktoré sa zúčastňujú na hospodárskej súťaži, sú okrem iného povinné dbať na právne záväzné pravidlá hospodárskej súťaže a nesmú účasť na súťaži zneužívať.

Zneužitím účasti na hospodárskej súťaži bolo a je (i) nekalé súťažné konanie upravené v ust. §§ 44 a nasl. Obchodného zákonníka a (ii) nedovolené obmedzovanie hospodárskej súťaže. Podľa § 44 ods. 2 Obchodného zákonníka nekalou súťažou bola a je najmä: a) klamlivá reklama, b) klamlivé označovanie tovaru a služieb, c) vyvolávanie nebezpečenstva zámény, d) parazitovanie na povesti podniku, výrobkov alebo služieb iného súťažiteľa, e) podplácanie, f) zľahčovanie, g) porušovanie obchodného tajomstva, h) ohrozovanie zdravia spotrebiteľov a životného prostredia. Nedovolené obmedzovanie hospodárskej súťaže upravoval osobitný predpis, ktorým bol v čase skutku zákon NR SR č. 188/1994 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže, dnes zákon NR SR č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov.

Objektívnu stránku tohto činu tvorili konania v rozpore s predpismi upravujúcimi súťaž v hospodárskom styku, prípadne v rozpore so zvyklosťami súťaže, ktorých následkom bolo buď ohrozenie riadneho chodu alebo rozvoja podniku súťažiteľa alebo alternatívne poškodenie dobrej povesti prípadne spôsobenie aspoň značnej škody inému súťažiteľovi.

Z hľadiska subjektívnej stránky išlo o úmyselný trestný čin. Jeho páchatel'om mohol byť ktokoľvek, nemusel to byť len súťažiteľ. Správne v tomto smere súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku (str. 29) poukázal na fakt, že pojem súťažiteľ použitý v ust. § 149 ods. 1 písm. a) Tr. zák. nebol pojmom korelatívnym, z ktorého by vyplývalo, že páchatel'om mohol byť iba súťažiteľ vo vzťahu k inému súťažiteľovi. Správne poukázal aj na vtedy (i dnes) platnú definíciu súťažiteľa uvedenú v ust. § 41 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorej súťažiteľmi nie sú iba podnikatelia, ale aj iné fyzické a právnické osoby, ktoré sa zúčastňujú na hospodárskej súťaži.

Ust. § 149 Tr. zák. bolo normou s blanketovou dispozíciou, ktorá odkazovala na mimotrestné predpisy.

Z hľadiska posudzovania zavinenia preto platí, že neznalosť mimotrestných noriem (napr. Obchodného zákonníka) sa posudzuje rovnako ako neznalosť normy trestnej, teda páchatel'a zásadne nezabavuje trestnej zodpovednosti. Pre úplnosť treba uviesť, že ak sa trestnosť činu posudzuje podľa Trestného zákona účinného v čase jeho spáchania, je nevyhnutné podľa tohto času posudzovať aj právne normy dopĺňajúce blanketové dispozície Trestného zákona.

Popri formálnych znakoch každého trestného činu bolo podľa Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 potrebné vždy skúmať aj tzv. materiálny znak trestného činu - stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť.

Podľa § 3 ods. 1 Tr. zák. trestným činom je pre spoločnosť nebezpečný čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 Tr. zák. čin, ktorého stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť je nepatrný, nie je trestným činom, aj keď ináč vykazuje znaky trestného činu.

Podľa § 3 ods. 3 Tr. zák. pre trestnosť činu treba úmyselné zavinenie, ak neustanovuje tento zákon výslovne, že postačí zavinenie z nedbanlivosti.

Podľa § 3 ods. 4 Tr. zák. stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť je určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatel'a, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou. Podľa § 88 Tr. zák. na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, prihliadne sa len vtedy, keď pre svoju závažnosť podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť. Stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť (označovaný aj ako materiálna podmienka alebo materiálny korektív) musel byť u dospelého páchatel'a zistený vyšší ako nepatrný a u mladistvého páchatel'a vyšší ako malý. Kritériá pre určenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť boli príkladom uvedené v ust. § 3 ods. 4 Tr. zák. Patrí medzi ne význam chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, osoba páchatel'a, miera jeho zavinenia a jeho pohnútky.

Pri úvahách o tom, či páchatel' naplnil aj materiálny znak trestného činu, teda či v jeho prípade dosiahol stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť vyšší ako nepatrný, bolo nutné vychádzať nielen z kritérií uvedených v ust. § 3 ods. 4 Tr. zák., ale aj zo skutočnosti, že už len ustanovením formálnych znakov určitej skutkovej podstaty Trestný zákon predpokladá, že pri ich naplnení v bežne sa vyskytujúcich prípadoch bude stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť vyšší ako nepatrný.

Rovnako tak ustanovením určitej okolnosti ako okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby zákon predpokladá, že pri jej naplnení v bežne sa vyskytujúcich prípadoch bude stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť spravidla podstatne zvýšený. K okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby sa preto neprihliadne len vtedy, keď stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť v konkrétnom prípade, ako je určovaný v ust. § 3 ods. 4 Tr. zák., ani pri formálnom naplnení tejto okolnosti nedosiahne stupňa zodpovedajúceho dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, teda keď nebude zodpovedať ani najľahším bežne sa vyskytujúcim prípadom trestného činu danej kvalifikovanej skutkovej podstaty (tu pozri R 34/1976 Sb. rozh. tr.).

Z uvedeného vyplýva, že nemožno spájať formálne znaky trestného činu, ktoré samy o sebe určujú typovú nebezpečnosť trestného činu pre spoločnosť, s materiálnou podmienkou podľa § 3 ods. 4 a podľa § 88 ods. 1 Tr. zák., ktorá počíta s komplexom všetkých okolností prípadu - vrátane tých, ktoré ležia mimo skutkovú podstatu trestného činu. Inak povedané, materiálny korektív bol v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák. použiteľný univerzálne, teda pre všetky kategórie trestných činov, bez ohľadu na formu zavinenia a výšku trestnej sadzby (na rozdiel od súčasne účinného Trestného zákona, kde je v zmysle z § 10 ods. 2 tohto zákona charakteristický len pre prečin; pri mladistvých vid' § 95 ods. 2).

Zo stručného exkurzu možno uzavrieť, že v zmysle Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 bol súd povinný materiálny korektív skúmať v každom jednotlivom prípade. A až keď by pri naplnení formálnych znakov uvedených trestných činov dospel k záveru, že predsa len ich stupeň spoločenskej nebezpečnosti nebol vyšší ako nepatrný, mohol uzavrieť, že sa nejedná o trestné činy. Rovnako bolo (je) potrebné v konkrétnom prípade skúmať podmienky § 88 Trestného zákona vo vyššie uvedenom znení vo vzťahu ku okolnostiam podmieňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby.

Pokiaľ ide o riešenie posudzovanej otázky:

V rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje akékoľvek relevantné vysvetlenie vo vzťahu ku kritériám určujúcim materiálny korektív (§ 3 ods. 4 Tr. zák.) Tieto nahrádza téza odvolacieho súdu o použití princípu „ultima ratio“, ktorá je ale, tak ako je použitá, zásadne nesprávna.

Na rozdiel od právnej úpravy Českej republiky (viď ust. § 12 ods. 2 súčasne účinného Trestného zákoníka Českej republiky), nie je princíp „ultima ratio“ v právnom poriadku Slovenskej republiky zakotvený.

Podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Z tohto ustanovenia však zároveň (a contrario) vyplýva, že ak je zistené (dokázané) konanie trestnoprávne zodpovedného subjektu, nevyňatého z právomoci orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré (konanie) naplňa zákonné znaky trestného činu (formálne a materiálne, ak sa materiálny korektív uplatňuje) a zároveň nie sú prítomné zákonom definované okolnosti, ktoré vylučujú protiprávnosť činu (nutná obrana, krajná núdza, oprávnené použitie zbrane, výkon práv a povinností, súhlas poškodeného a plnenie úlohy agenta), je také konanie trestným činom. Trestný postih potom môže byť v zmysle zákona odvrátený len zánikom trestnosti činu (premlčanie trestného stíhania, účinná ľútosť, zmena zákona, osobitné ustanovenie zákona, smrť páchatel'a) alebo procesnými odklonmi v zmysle Trestného poriadku, zohľadňujúcimi tzv. zásadu „oportunitý“, rovnako ako súhlas poškodeného s trestným stíhaním v zákonom ustanovených prípadoch (ide o výnimku zo zásady legality, teda stíhania trestných činov ako zákonnej povinnosti príslušných orgánov, teda výnimku z procesnej povinnosti prokurátora podľa § 2 ods. 5 súčasne účinného Trestného poriadku, resp. § 2 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2005).

Princíp „ultima ratio“ - pojmovo - je použiteľný ako vodítko pre zákonodarcu pri legislatívnom postupe (uzákonenie trestnoprávneho postihu len v nevyhnutných prípadoch) a v tomto smere je v právnom štáte naozaj relevantný (aj keď legislatívna prax, vrátane implementácie európskeho práva, tomu už dlhodobo príliš nezodpovedá). Aplikácie sa dá odvodiť aj od zákonných princípov ukladania sankcií (uloženie trestu len v nevyhnutne potrebnej miere represie, pri využití aj ochranných opatrení), a to podľa úpravy Trestného zákona použitého na rozhodovanie v preskúmvanej veci, aj podľa aktuálne účinného Trestného zákona (s tým súvisí aj ústavná zásada proporcionality pri zásahu do základných ľudských práv).

Pri posudzovaní trestnosti činu zásadu „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 odsek 2 Trestného zákona - zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná), teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy len pri prečinoch. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na aktuálne riešenie tejto otázky v judikatúre najvyššieho súdu - R 96/2014 (čiastka 6/ 2014) a na zrejмый nesúlady napadnutého rozhodnutia s takým riešením (jeho podstatou vo vzťahu k použitému zákonu).

Ako už bolo skôr uvedené, materiálny korektív sa v režime v preskúmvanej veci kvalifikačne použitého Trestného zákona (v znení účinnom pred 1. januárom 2006) uplatňoval univerzálne (opäť však nejde o princíp „ultima ratio“ v podobe vyjadrenej v súčasnej českej právnej úprave).

Odvolačí súd neoznačil žiadne konkrétne ústavné ani zákonné ustanovenie hmotnoprávnej povahy, o ktoré sa pri oslobodení spod obžaloby, teda pri konštatácii, že dotknuté skutky nie sú trestným činom, opiera (materiálny korektív nepoužil).

Na dokreslenie situácie najvyšší súd uvádza:

Podľa § 12 ods. 2 Trestního zákoníka České republiky (zák. č. 40/2009 Sb.):

„Trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.“

Také pravidlo (nad rámec toho, že nie je súčasťou nášho zákonodarstva ako pokyn pre aplikáciu trestného práva) by navyše pri posúdení trestnosti činu prichádzalo (podľa jeho obsahu) do úvahy len vtedy, ak je alternatívne možný iný než trestnoprávny postih, ktorý je postačujúci. Takým postihom (pri chápaní zodpovednostného vzťahu ako vzťahu medzi štátom a porušiteľom práva) môže byť len sankcia za priestupok alebo správny delikt, ktorá je verejnoprávnou sankciou, uplatňovanou voči porušiteľovi práva príslušným štátnym orgánom „ex offio“ (v posudzovanej situácii ide o evidentne nepoužiteľný a nepoužitý inštitút).

Ak však ide o trestný čin, postihuje sa taký delikt vždy podľa Trestného zákona a neprichádza do úvahy uplatnenie verejnoprávnej sankcie podľa iného právneho predpisu (trestný čin teda nemožno postihnúť ako priestupok alebo správny delikt, a naopak). Je teda potrebné vždy rozlíšiť, o akú právnu kategóriu deliktuálneho konania v konkrétnom prípade ide a podľa toho použiť príslušný zákonný sankčný režim (čo platí i pre trestnú zodpovednosť právnických osôb, v Slovenskej republike novoustanovenú zákonom č. 91/2016 Z.z. s účinnosťou od 1. júla 2016).

Ak by bol trestný čin nesprávne postihnutý ako priestupok alebo správny delikt, je potrebné také rozhodnutie revidovať príslušnými postupmi v správnom konaní, (vrátane použitia mimoriadnych opravných prostriedkov) a až potom viesť trestné stíhanie (ak už nie je premlčané) - to však súd v trestnom konaní nemôže ovplyvniť. Ak v takej situácii trestný súd po podaní obžaloby vyššie naznačené okolnosti (predchádzajúci postih) zistí a tento postih má určité parametre (1/ celospoločenský, nie len parciálny chránený záujem, 2/ sankčná norma, vzťahujúca sa na všeobecný, nie len obmedzený okruh delikventov, 3/ trestný charakter represie, ktorá je obsahom uloženej sankcie), je potrebné v zmysle čl. 4 bod 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uplatniť extenzívny výklad čl. 50 ods. 5 ústavy a ustanovení § 2 ods. 8 a § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por. a trestné stíhanie zastaviť.

Neprihádza potom do úvahy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky neuplatniť trestnoprávnu zodpovednosť ani na základe súbežného alebo predchádzajúceho uplatnenia súkromnoprávnej sankcie, resp. jej zodpovedajúceho právneho prostriedku, viazaného na úkon poškodeného vo vlastnom mene, napríklad (typicky) pri náhrade škody alebo nemajetkovej ujmy, alebo vydaní veci podľa Občianskeho zákonníka (kde je pre vymożenie plnenia potrebná súdna žaloba, pri náhrade škody je možné aj uplatnenie nároku v adhéznom konaní). Taký právny postih sa uplatňuje súbežne s trestnoprávnou sankciou a nie je s ňou nezlučiteľný (naopak, ide o synchronný sankčný systém s reštitučnou, represívnou a preventívnou funkciou).

Vylúčením trestnoprávnej sankcie by navyše došlo k absurdnej situácii, keď by bolo (napríklad náhradou škody alebo vydaním veci) také vylúčenie možné pri dokonanom trestnom čine, nie však pri (len) príprave alebo pokuse trestného činu (kde by škoda nevznikla alebo vec by nebola vlastníčkovi odňatá).

Treba dodať, že trestnoprávna zodpovednosť sa podľa kvalifikačne použitej právnej úpravy viaže vždy na fyzickú osobu (páchateľa), ktorá však môže zároveň svojim trestnoprávne relevantným konaním vyvolať súkromnoprávnu zodpovednosť právnickej osoby (napríklad § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď sa škoda považuje za spôsobenú právnickou osobou).

V súvislosti s vyššie uvedenou pluralitou súkromnoprávnych a verejnoprávnych prostriedkov, ktoré sú reakciou na porušenie práva, je potom potrebné poukázať na iný charakter jednak trestnoprávnej zodpovednosti a jednak už skôr označených uplatniteľných prostriedkov podľa hmotnoprávnych predpisov súkromného práva.

Trestnoprávna zodpovednosť vyjadruje zodpovednostný vzťah medzi páchatelom trestného činu a štátom, realizovaný na základe zákona prostredníctvom zákonom určených orgánov a jeho funkciou je predovšetkým represia, a (generálna a individuálna) prevencia. Úlohou súkromnoprávnych prostriedkov, uplatňovaných tými, do práv ktorých bolo zasiahnuté, je predovšetkým reparácia vzniknutého protiprávneho stavu z hľadiska iných než represívnych kritérií a reštitúcia porušených práv (ako náhrada škody alebo nemajetkovej ujmy, reivindikácia alebo uloženie povinnosti na splnenie zmluvnej povinnosti v majetkovej oblasti). Ako už bolo uvedené, prvky tohto systému (v kombinácii verejného a súkromného práva) nie sú navzájom nezlučiteľné a dopĺňajú sa. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti (odmietnuť spravodlivosť) za zabezpečenie verejného poriadku (v širšom význame tohto pojmu), pričom jednou z dominant takého zabezpečenia je postih trestnej činnosti - samozrejme, len na základe zákona.

Nemôže teda byť bez zákonnej opory konštatované, že trestný čin trestným činom nie je (alebo o ňom nemožno konať), nakoľko poškodený mohol uplatniť niektorý z vyššie uvedených, pre neho dostupných súkromnoprávnych prostriedkov. Rovnako neplatí, že orgány činné v trestnom konaní chránia len celospoločenské hodnoty a nie priamo subjektívne práva jednotlivca, spočívajúce v súkromnoprávnej sfére (ako sa v napadnutom rozhodnutí uvádza). Dôkazom opaku je samotný obsah úpravy Trestného zákona, ktorý chráni aj individuálne, napr. majetkové práva (aj) jednotlivca (vlastnícke právo a iné) a vyššou represiou nepreferuje ochranu vlastníctva štátu (ako tomu bolo pri ochrane majetku v socialistickom vlastníctve podľa právnej úpravy účinnej v období Československej socialistickej republiky, resp. pred 1. júlom 1990). Orgány činné v trestnom konaní a súd na základe uvedeného postupujú podľa zákona a nemôžu jednotlivca odkázať na jeho individuálnu súkromnoprávnu iniciatívu, aj keď je pre neho (zároveň) dostupná.

Princíp právneho štátu, zakotvený v čl. 1 ods. 1 ústavy, by bol v prípade rezignácie na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti príslušnými orgánmi hrubo narušený - v dotknutej oblasti je potrebné tento princíp vykladať v súlade s čl. 49 ústavy v tom zmysle, že trestným činom je každý čin, ktorého znaky sú vymedzené v (Trestnom) zákone. Rovnako by bol akým postupom orgánov aplikácie práva, na základe mimozákonných kritérií, negovaný základný ústavný princíp del'by moci. Došlo by totiž k odňatiu pôsobnosti zákonodarnej moci (zákonom) určiť, ktoré konanie je trestným činom, keď taká pôsobnosť z čl. 49 ústavy jednoznačne vyplýva.

Ak ide z hľadiska zákonných kritérií o trestný čin, prokurátor je v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy a v nadväznosti na toto ustanovenie podľa § 2 ods. 5 súčasne účinného Trestného poriadku, resp. § 2 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2005 taký čin stíhať, ak nejde o výnimku, uvedenú v označenom ustanovení. Čl. 17 ods. 2 ústavy (nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon) je potrebné interpretovať aj v tom zmysle, že je pre štát neprípustné na trestné stíhanie rezignovať, ak má byť podľa zákona vedené.

Samozrejme, pri úprave trestnosti činu a miery represivity trestnoprávnej sankcie v oblasti obmedzenia základných ľudských práv je zákonodarca limitovaný nielen princípom legality (čl. 13 ods. 2 ústavy), ale aj princípom legitimity a proporcionality (odsek 4 tohto ustanovenia). V uvedenom smere je nedostatok „récia“ zákona riešiteľný súdom prostredníctvom postupu pri prerušení trestného stíhania a vyvolania konania o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (ako k tomu úspešne došlo v prípade tzv. „asperačnej“ zásady podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona a ňou vyvolaného

zvyšovania dolnej hranice upravenej trestnej sadzby - nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 428/2012 Z. z.).

V iných prípadoch - okrem rozsahu uplatnenia materiálneho korektívu z pohľadu posúdenia skutku ako trestného činu (podľa rekodifikovaného Trestného zákona len prečinov), má súd na základe zákona (v prípadoch odôvodnených ich okolnosťami a osobou páchatel'a) možnosť mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej sadzby (čo súd prvého stupňa v preskúmvanej veci vzhľadom na dĺžku konania aj učinil), v niektorých (menej závažných) prípadoch aj upustiť od potrestania. V procesnej oblasti ide o už spomenuté tzv. odklony, napríklad podmieňné zastavenie trestného stíhania, (keď ku odsúdeniu ani nedôjde), alebo dohoda o vine a treste (s hmotnoprávnym dopadom na možnosť mimoriadneho zníženia trestu). To všetko sú prípady, v ktorých sa môže v trestnom konaní výrazne uplatniť požiadavka represívnej proporcionality (a takým spôsobom aj zásada „ultima ratio“), avšak na základe zákona a teda postupom štátnych orgánov súladným s čl. 2 ods. 2 ústavy (štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon). Nejde naopak o mimoprávny „sudcokratický“ postup, ktorý je s naposledy značeným ústavným ustanovením, (ktoré je jedným zo základných postulátov právneho štátu) v príkrom rozpore.

Pokiaľ ide o trestnoprávny postih ako prvok verejnoprávneho sankčného systému, tu je (ako už bolo opäť uvedené) potrebné vždy rozlíšiť, či ide o delikt kategórie trestný čin, priestupok alebo správny delikt. Ak ide o trestný čin, možno ho postihnúť len podľa Trestného zákona a postupom podľa Trestného poriadku (výnimky, ktoré majú legálnu oporu, sú rámcovo popísané vyššie).

S požiadavkou právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy súvisí aj okolnosť, že musí byť podľa jasne určených zákonných kritérií zrejmé, kedy ide o trestný čin. Také posúdenie teda nemôže spočívať na vágnej, výrazne subjektívne podmienenej, a na mimozákonných kritériách založenej úvahe, a to najmä pri trestných činoch v kategórii zločin a obzvlášť závažný zločin, pri ktorých je z hľadiska formálneho chápania týchto deliktov podľa rekodifikovanej trestnoprávnej úpravy relevantné len posúdenie naplnenia ich zákonných znakov (bez materiálneho korektívu).

Navyše, ak by súd takto postupoval, dostal by sa do rozporu s čl. 144 ods. 1 ústavy, nakoľko je viazaný zákonom. Nemôže v aplikačnej oblasti nahradiť zákon teóriou a takto ju povýšiť nad zákon (v aplikačnej oblasti teória vychádza zo zákona, nie naopak, môže však prinášať námety „de lege ferenda“).

Rovnako by bolo u poškodeného subjektu porušené právo na súdnu ochranu podľa zákona (čl. 46 ods. 1, ods. 4 ústavy).

Znaky trestného činu sú popísané v Trestnom zákone. Aktuálne, podľa § 8 tohto zákona: „Trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky (tzv. formálne znaky) sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak“ .

Čo sa týka protiprávnosti, táto sa chápe v kontexte celého právneho poriadku, pričom je nutné, aby boli naplnené znaky trestného činu špecifikované v Trestnom zákone a v takom prípade nie je nevyhnutné konaniu páchatel'a pričítať aj porušenie ustanovenia iného právneho predpisu - často však bude také porušenie prítomné a v niektorých prípadoch je aj vecne a pojmovo nevyhnutné (napr. neoprávnenosť v zmysle § 172 alebo § 194 Trestného zákona, a, samozrejme, v prípade adresného alebo blanketného zakomponovania iného právneho predpisu do príslušnej skutkovej podstaty trestného činu - napr. porušenie zákazu alebo obmedzenia ustanoveného právnym predpisom v zmysle § 254 Trestného zákona).

Trestný zákon „ustanovuje inak“ v súvislosti s trestnoprávnou spôsobilosťou, okolnosťami vylučujúcimi protiprávnosť a materiálnym korektívom (viď vyššie).

Ďalšie predpoklady a súvislosti trestnosti činu, jej uplatňovania a zániku, vrátane charakteru v tejto veci použitej právnej úpravy (Trestného zákona v príslušnom znení), sú rovnako uvedené vyššie.

In concreto, v posudzovanom prípade nebol daný žiaden hmotnoprávny dôvod, ktorý by umožňoval uplatnenie odvolacím súdom použitého procesného dôvodu oslobodenia spod obžaloby, teda absenciu trestnosti činu, ktorá bola aj pre odvolací súd dôvodom na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa, a to v konkrétnych súvislostiach popísaných vyššie, (preto len v nedôvodnom zrušení odvolaním napadnutého rozsudku a oslobodení obžalovaného spod obžaloby spočíva porušenie zákona uvedené vo výroku tohto rozsudku). Také oslobodenie je, v širšom výkladovom kontexte, v rozpore s vyššie citovaným a komentovaným ustanovením čl. 1, čl. 46, čl. 49 ústavy, ako aj v rozpore so zákonnou definíciou trestného činu.

V nadväznosti na uvedené, nie je dovolacím súdom vyslovené porušenie zákona neaplikáciou súdom prvého stupňa kvalifikačne použitých skutkových podstat trestných činov (príslušných ustanovení osobitnej časti Trestného zákona a im zodpovedajúcich právnych viet), vysporiadanie sa s touto otázkou (z hľadiska naplnenia jednotlivých zákonných znakov) bude úlohou nového odvolacieho konania.

Je však potrebné dodať, že v prejednávanej veci nebránilo trestnosti činu ani uplatnenie žalôb poškodenou spoločnosťou E. spol. s.r.o. (aj keď s nimi nebola úspešná), ktoré v ponímaní odvolacieho senátu - rozporne - na jednej strane bránia konštatácii spáchania trestného činu sprenevery, ktorý však tento senát, v podstate svojho rozhodnutia, zároveň považuje za spáchaný, pokiaľ ide o naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu, keď trestnosti tohto činu má brániť len princíp subsidiarity trestnoprávnej represie, (ktorý nemožno použiť v tom zmysle, ako to odvolací súd učinil).

Preto nebolo aplikačne správne vylúčiť trestnosť činu pri majetkovom delikte so značnou škodou, resp. škodou veľkého rozsahu, pričom ani z hľadiska iných kritérií uvedených v § 3 ods. 4 Tr. zák. nebola únosná absencia trestného postihu pre obvineného. Rovnaké závery platia aj vo vzťahu ku konaniu popísanému pod bodom III. výroku rozsudku krajského súdu, kvalifikovanému ako zneužitie účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (možno poznamenať, že konanie pod bodmi II. a III. tvorí podľa podoby skutkových viet jednočinný súbeh trestných činov).

Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia rozporuje zistenia súdu prvého stupňa ohľadom vlastníctva poškodenej E. spol. s.r.o. k niektorým veciam rozpisovaným v skutkovej vete, zdôrazňujúc, že súd prvého stupňa nerešpektoval právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov v občianskom súdnom konaní, v rámci ktorých sa riešili vlastnícke vzťahy i otázky platnosti zmlúv, na podklade ktorých došlo ku zmene vecných práv k týmto hnuiteľným veciam. Zásadná výčitka odvolacieho súdu smerovala aj k faktu, že súd prvého stupňa ponechal úplne bez povšimnutia podstatný rozpor v tvrdeniach poškodenej E. spol. s r.o., keď v trestnom konaní tvrdila, že všetky hnuiteľné veci boli v jej vlastníctve, no v občianskom súdnom konaní tvrdila, že časť hnuiteľných vecí bola vo vlastníctve spoločníka E. spol. s.r.o. J. C.. Rovnako odvolací súd vyčítal súdu prvého stupňa nerešpektovanie záverov, že subjekty, ktoré sa v občianskom súdnom konaní domáhali vydania hnuiteľných vecí od spoločnosti E. spol. s.r.o. boli s nárokmi úspešné, keď súdy skonštatovali platnosť kúpnych zmlúv, na podklade ktorých došlo ku zmene vecných práv k veciam, ktoré sú vymenované čiastočne aj v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Podľa § 9 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 orgány činné v trestnom konaní posudzujú predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú, samostatne; ak je tu však o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu sú orgány činné v trestnom konaní takým rozhodnutím viazané, pokiaľ nejde o posúdenie viny obvineného (obsahovo zhodne § 7 ods. 1 súčasne účinného Trestného poriadku).

Predbežnou otázkou v tomto prípade bola a je i otázka vlastníctva k veciam rozpísaným v skutkovej vete rozsudku, aby bolo možné konštatovať, že ide (z hľadiska páchatel'a) o „cudziu vec“, ktorá mu bola zverená a ktorú si prisvojil. Táto okolnosť esenciálne spadá pod rozsah posúdenia viny (nielen zavinenia, teda subjektívnej stránky konania) obvineného a musí byť teda (v konečnom dôsledku) trestným súdom posúdená samostatne, bez viazanosti rozhodnutiami vydanými v občianskom súdnom konaní, (inak by

tomu bolo len v prípade rozhodnutia civilného súdu o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva a takto novovzniknutého vlastníckeho režimu, do ktorého sa malo trestným činom zasiahnuť).

Je potom bez rozhodujúceho významu neunesenie dôkazného bremena žalujúcou (tu poškodenou) stranou v niektorých občianskych súdnych konaniach, (na ktoré poukazuje odvolací súd), nakoľko v trestnom konaní poškodený dôkazné bremeno nenesie. Vina sa zisťuje dokazovaním na hlavnom pojednávaní a nedokázanie konkrétnej, v tomto smere relevantnej okolnosti (ktoré vždy postihuje obžalobu), nemôže byť deklaratórnym prenosom výsledku občianskeho súdneho konania.

Ak by teda súd v trestnom konaní, na základe jeho výsledkov, dospel k záveru, že niektoré veci nemohli byť ako „cudzí veci“ obvineným spreneverené, nemohol by sa obmedziť len na samotnú konštatáciu existencie rozhodnutí vydaných v občianskom súdnom konaní. Musel by zároveň špecifikovať, o ktoré konkrétne veci ide (a tomu prispôbiť obsah svojho rozhodnutia).

V kontexte uvedeného, ani prípadné zistenie odvolacieho súdu, že niektoré veci neboli vo vlastníctve poškodenej E. spol. s.r.o., ale jej spoločníka J. C., by v konečnom dôsledku nemalo vplyv na právnu kvalifikáciu ako trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák., lebo vo vzťahu k obvinenému by išlo tak či onak o zverené cudzie veci, ktoré v rozpore s účelom ich zverenia odpredal tretím subjektom. Zmenil by sa len poškodený subjekt, pričom ale totožnosť skutku by zostala zachovaná. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov totožnosť skutku je (v nadväznosti obžaloby na uznesenie o vznesení obvinenia a výsledne v odsudzujúcom rozsudku) zachovaná, ak je zachovaná podstata skutku kladeného za vinu obvinenému. Táto podstata je zachovaná, ak je aspoň sčastí (v podstatných okolnostiach) zachovaná buď totožnosť konania alebo totožnosť následku, alebo totožnosť konania aj následku. Toto vymedzenie je pomerne voľné a súd musí úpravou skutkovej vety zohľadniť zmenu okolností skutku na dôkaznom podklade súdneho konania.

V konečnom dôsledku, vyššie uvedené platí aj vo vzťahu ku odvolacím súdom uvádzanej okolnosti, že v občianskom súdnom konaní súdy konštatovali platnosť kúpnych zmlúv, na podklade ktorých došlo k zmene vecných práv k veciam, ktoré sú vymenované čiastočne aj v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Ak súd v trestnom konaní dospel k záveru o spáchaní trestného činu úkonmi štatutárneho zástupcu prevádzajúcej právnickej osoby (čo patrí len do právomoci trestného súdu), javili by sa z tohto uhla pohľadu dotknuté kúpne zmluvy ako absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Na základe uvedeného, aj keď medzi výsledkom občianskeho súdneho konania a trestného konania môže vyššie popísaným spôsobom vzniknúť obsahový rozpor, zákon s takým efektom počíta a na posúdenie otázky viny ustanovuje pre orgány trestného konania pri posudzovaní predbežných (a samozrejme aj finálnych aplikačných) otázok rozhodovaciu autonómiu. Spôsob riešenia rozporu eventuálne vzniknutého novým (neskorším) rozhodnutím je možný aj procesne (napr. obnovou v občianskom súdnom konaní), čo však už prekračuje rámec tohto odôvodnenia.

Na podklade týchto úvah dovolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, z ktorého aj vyplýva ďalšie prerokovanie veci odvolacím súdom v potrebnom rozsahu a viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Tr. por.).

V opätovne vedenom odvolacom konaní bude (na účel odstránenia chyby skoršieho odvolacieho konania) potrebné osobitne rozhodnúť aj o pôvodne podanom odvolaní prokurátora, (pokiaľ mu nebude v akomkoľvek rozsahu vyhovené), k čomu doposiaľ nedošlo (rozsudok bol zrušený na základe odvolania podaného obžalovaným).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.